

Finnish  
A Paradox  
63-0801

William Marrion Branham

*“... päivinä, jolloin seitsemännen enkelin ääni kuuluu ...” Ilm. 10:7*

**Paradoksi**

Chicago, IL, USA

1.8.1963

## Esittely

William Branhamin merkittävä palvelustehtävä oli Pyhän Hengen vastaus Raamatun kohtien Mal. 4:5-6, Luuk. 17:30 ja Ilm. 10:7 profetioihin. Tämä maailmanlaajuinen palvelustehtävä on ollut monien muiden Raamatun profetioiden huipennus ja Jumalan Pyhän Hengen työn jatke tänä lopunaikana. Tästä palvelustehtävästä on puhuttu Kirjoituksissa valmistamaan ihmiset Jeesuksen Kristuksen toista tulemusta varten.

Rukoilemme, että painettu Sana tulisi kirjoitetuksi sydämeesi, kun luet tätä saarnaa rukoillen.

Yli 1100 William Branhamin saarnaa on ladattavissa tai tulostettavissa ilmaiseksi ääninauhoina ja kirjasina useilla eri kielillä osoitteesta [www.messagehub.info](http://www.messagehub.info).

Tätä kirjaa voidaan kopioida ja jakaa eteenpäin mikäli se kopioidaan sellaisenaan, ilman muokkaamista ja jaetaan ilmaiseksi.

paradoksi sydämeeni juuri nyt. Minä uskon, minä uskon.” Koko sydämestänne, uskokaa.

<sup>202</sup> Kohottakaa kätenne laulaessanne tätä vanhaa hymniä: “Minä rakastan Häntä, koska Hän ensin rakasti mua.” Sulkekaa silmänne. Sulkekaa kaikki omat ajatuksenne ja vain antakaa Jeesuksen Kristuksen tulla sisällemme, ja jokainen teistä tulee olemaan parantunut ja täyttynyt Pyhällä Hengellä.

<sup>203</sup> Yhden paradoksin tulisi tänä iltana sytyttää tämä paikka tuleen. Jeesus Kristus on täällä. Kuka voi selittää sen? Kysykää näiltä ihmisiltä, menkää heidän tykönsä. Teillä on heidän nimensä ja asiat tällä ääninauhalla. Menkää kysymään heiltä. Näettehän, minä en tiedä heistä mitään. Mikä sen tekee? Jumala, tässä älykkäässä ajanjaksossa...

<sup>204</sup> “Missä taivaalla olisi mitään sadetta”, sanoi tie Nooan päivinä, “missä se olisi siellä ylhäällä?” Jumala lupasi sen! Se tuli.

<sup>205</sup> Kuinka nämä asiat voivat tapahtua? Minä en tiedä. Jumala lupasi sen! Hän on sama eilen, tänään ja ikuisesti. Halleluja! Nyt minä rakastan Häntä, minä rakastan Häntä, koska Hän ensin rakasti mua, ja on avannut sokeat silmäni, niin että voin tulla sisälle ja nähdä Hänen Läsnäolonsa ja tietää, että Hän on täällä. Aamen ja aamen!

<sup>206</sup> Kohottakaamme kätemme ja palvokaamme Häntä nyt, kun laulamme sen. Kunnia Jumalalle. Kiitos olkoon Herralle Jeesukselle Kristukselle, Hänen hyvyystään ja laupeudestaan! Jumala siunatkoon teitä.

## Paradoksi

<sup>1</sup> Kiitos, veli. Kiitos. Kumartakaamme päämme nyt rukoukseen. Ja päämme kumarrettuina, kuinkahan monet haluaisivat tulla muistetuiksi rukouksessa, tehkää se tietäväksi vain kohottamalla kätenne.

<sup>2</sup> Taivaallinen Isämme, me nöyrästi tulemme Sinun tykösi, Herra, tunnustaen, että olemme arvottomat tulemaan. Mutta koska Jeesus on valmistanut tien meitä varten ja maksanut hinnan, niin sen vuoksi me voimme rohkeasti tulla armon Valtaistuimen tykö, kun meillä on tarve. Ja nyt Herra, kun me olemme täällä esitelläksemme Evankeliumia, Kristuksen tutkimattomia rikkauksia, me tarvitsemme Sinua, Herra.

<sup>3</sup> Ja täällä voi olla istumassa joku, Isä, jota Sinä yrität kouluttaa suurella tavalla, voidaksesi lähettää heidät jonnekin, suureen lähetystyöhön, jonka olet tarkoittanut. Minä rukoilen, Isä, että jos se on niin, että tänä iltana Sinun tarkoituksesi täyttyisi. Ja auta meitä, kun annamme itsemme Sinulle palvelusta varten.

<sup>4</sup> Sinä näit nyt kaikki nuo kädet, ja katsot yhä niitä, jotka ovat ylhäällä. Sinä tiedät mistä on tarve. Ja minä rukoilen, että Sinä täyttäisit sen, Isä. Tarjoan rukoukseni heidän rukoustensa kanssa ja heidän halujensa ja minun halujeni kanssa, kultaisella Alttarilla, missä meidän Uhrimme lepää tänä iltana. Herran Jeesuksen Nimessä, me rukoilemme, että Sinä tulisit murtamaan Elämän Leipää meille, tänä iltana, Sinun Sanastasi. Aamen.

Voitte istuutua.

<sup>5</sup> Olen pahoillani ollessani hieman myöhässä, minä vain ymmärsin, että se tänä iltana olisi vähän myöhemmin, ja jumalanpalvelus on hieman myöhässä. Ja tulemme ottamaan sen huomioon, niin että lopetamme niin nopeasti kuin mahdollista. Me haluamme nyt lähestyä Sanaa, tänä iltana, kaikella mitä meissä on.

<sup>6</sup> Tiedän, että olette täällä, jotkut näistä hienoista laulajista, minä... Ainakin Mel Johnson, jonka tunnen, istuu täällä. Olen pyytänyt häntä laulamaan meille tuon laulun, jota en yksinkertaisesti voi saada pois mielestäni. Jatkuvasti minä hyräilen sitä, kuinka “kyyneleet vierivät

alas”. Minä pidän siitä. Ja uskon, että hän tulee laulamaan meille Liikemiesten aamiaisella, tai jossakin tilaisuudessa.

<sup>7</sup> Jim, haluan, että varmasti saat sen nauhalle minua varten. Ja, jos sinulla on pieni nauha, niin pane se sille erikoisesti minua varten, niin että lapsenikin saavat kuulla sen. Kun tulen vähän alaspainetuksi, kuuntelen sitä, minusta tuntumaan hyvältä kuulla hyvää laulamista. Ja Billy, mennessäni sinne toimistoon, on hänellä jatkuvasti nuo laulunauhat päällä koko ajan, ja uskon, että se jotenkin auttaa häntä.

<sup>8</sup> Tiedätkö, laulussa on jotakin, siinä on voima itsessään. Me kaikki tiedämme sen. Me olemme tietoiset siitä. Katsokaa armeijaa, kun he laulavat lauluja ja soittavat musiikkia. Tiedätkö, että sotaa lähestytään Jumalan armeijassa ensin musiikilla? Laulajat kulkivat arkin edellä, iloiten ja laulaen; sitten tuli arkki; ja sitten taistelu. Oikein. Niinpä, se on oikea lähestyminen.

<sup>9</sup> Ja siitä syystä me tulemme kokoukseen illalla. Mitä me teemme? Laulamme hymnejä Herrasta; sitten tulee Arkki, Sana, me luemme Sanaa; ja sitten taistelu, sitten olemme sisällä. Niinpä suuret liput liehuvat tänä iltana, että Jeesuksen Kristuksen Nimi, Herra Jumala voi olla korotettu ja vihollinen ajettu pakoon.

<sup>10</sup> Ja, Jumala, voita voitto tänä iltana, ja pelasta sieluja, paranna sairaat ja vaivatut; vaikuta niin, että väsyneet ja alaspainetut kohottavat päänsä ja iloitsevat ja ota kunnia Hänelle. Sillä me pyydämme tätä Herran Jeesuksen Nimessä.

<sup>11</sup> Haluan teidän tänä iltana menevän kanssani, jos teillä on Raamattunne, ja joskus ihmiset vain merkitsevät muistiin sen pienen tekstin, josta saarnaajat puhuvat. Minulla oli tapana muistaa ne nopeasti, edes kirjoittamatta niitä muistiin. Mutta täytettyäni juuri kaksikymmentäviisi, muutama kuukausi sitten, tarkoitan toisen kerran, niin se tekee sen, että minun on vähän vaikeampi muistaa. Minä kannan paljon arpia taisteluista. Ja, kun me tulemme vanhemmiksi, me emme ajattele, niin kuin meillä oli tapana ja minun täytyy... Kun katson Kirjoitusta ja näen sen, silloin muistan mikä tuo teksti on.

<sup>12</sup> Menkäämme Joosuan 10. lukuun, alkaen lukemisen 12. jakeesta.

*Silloin puhui Joosua HERRALLE päivänä jona HERRA antoi Amorilaiset Israelin lasten valtaan, ja hän sanoi Israelin nähdén:*

<sup>194</sup> Kysykää nyt tuolta mieheltä tai tältä naiselta olenko koskaan tavannut häntä, tai mitä tahansa se onkin. Siinä on paradoksi. Uskotteko te sen? [Seurakunta sanoo: “Aamen.”] Hän on sama eilen, tänään. Hän lupasi, “Niitä tekoja, joita Minä teen, te myös teette. Siten Hän osoitti itsensä Messiaaksi. Onko se oikein? [“Aamen.”] No niin, Hän on sama eilen, tänään ja ikuisesti. Ja te tiedätte, etten se voi olla minä. Minä en ole mikään Messias. Minä olen vain mies. Teidän veljenne. Mutta se on Pyhä Henki täällä, joka on Messias. Se on Johtaja. Hän on Se, joka tietää. Minä en tunne noita ihmisiä; he tietävät sen.

<sup>195</sup> Tässä, haluan osoittaa teille. Siellä aivan sivulla istuu eräs värillinen nainen, kärsien kilpirauhasvaivasta. Uskotko Jumalan voivan kertoa minulle, kuka sinä olet? Rouva Kelly. [Sisar huutaa: “Se olen minä!”] Oikein. Hyvä on.

<sup>196</sup> Uskotteko koko sydämellänne? [Seurakunta sanoo: “Aamen.”]

<sup>197</sup> Herra Swanson siellä takana, jolla on hermostollinen vika, uskotko Jumalan voivan tehdä sinut terveeksi? Jos uskot sen koko sydämelläsi! Hyvä on, voit saada sen. Jumala tekee sinut terveeksi.

<sup>198</sup> Uskotteko sen? Minä en tunne noita ihmisiä. Kysykää heiltä tunnenko heitä. Se on paradoksi.

<sup>199</sup> Hetkinen vain. Tässä on tämä Valo, se on pysähtynyt erään naisen ylle. Minä tiedän kuka hän on. Hän istuu juuri tässä. Älä ole huolissasi, rouva Collins, lakkaa huolehtimasta siitä, teet itsesi sairaaksi. Se tulee kaikki olemaan kunnossa. Jumala johtaa. No niin, tunnen tuon naisen. Tiedän kuka hän on. Hän on Indianasta, tai Kentuckystä. Tunnen hänet. Hänen aviomiehensä siellä on seurakuntani jäsen, hän on siellä diakonina, hieno mies. Mutta siellä on tuo Valo. Ettekö te näe sitä aivan hänen yllään? Hän on huolissaan, hän on sairas, ja hän on huolissaan jostakin, mitä hän ei tiedä, tulisiko hänen tehdä tai ei. Muista vain, lakkaa olemasta levoton, sisar, se tulee olemaan kunnossa. Hän tietää kaiken siitä. Hän tulee johtamaan, jos sinä vain annat Hänen johtaa.

<sup>200</sup> Aamen! Sama eilen, tänään ja ikuisesti, Hän on paradoksi! Me olemme kiitolliset siitä. Uskotteko te sen? [Seurakunta iloitsee.]

<sup>201</sup> Nouskaa sitten seisomaan ja vastaanottakaa se ja sanokaa: “Herra Jumala, minä tulen tykösi Jeesuksen Kristuksen Nimessä, suorita minussa... tuo kirkkaus ja siunauksesi ja voima ylleni. Tulkoon

<sup>188</sup> Jotkut teistä uskokaa, vain ottakaa tämä koko sydämestänne. "Herra Jeesus, sama eilen, tänään ja ikuisesti. Anna minun koskettaa Sinua, Herra. Minun uskoni siirtyy sinne Sinun tykösi Jumalan oikealle kädelle, missä istut Majesteettisuudessa. Ja Sinun Pyhä Henkesi, joka oli Sinussa, on täällä tänä iltana. Salli minun vain koskettaa Sinua uskon kautta, Herra." Sitten nähkää onko Hän yhä paradoksin tekijä, tuomaan esiin absoluuttisesti tuntemattomat asiat. Vain olkaa kunnioittavat.

<sup>189</sup> Tässä, näettekö tätä juuri tässä? Se on värillinen rouva, joka istuu täällä takana. Hän on huolissaan munuaisten tilasta. Hänellä on juuri ollut leikkaus. En tunne naista.

<sup>190</sup> Minä olen sinulle vieras. Onko se oikein, rouva? Mutta se on totta, eikö olekin? Uskotko, että tuo sama Jumala, joka voi kertoa tuolle pienelle naiselle, joka kosketti Hänen vaatettaan siellä, järven toisella puolella, uskotko, että se on sama Jumala? Sinä et voinut koskettaa minua fyysisesti, tiedäthän. Niinpä minä vain... Ja minä en tunne sinua. Niinpä siellä on Ylipappi, koska Hän sanoi, että Hän oli Ylipappi. Onko se oikein? Ja sinä uskot sen. Kun rukoilit siellä, että se olisit sinä, jokin kosketti sinua, ja välittömästi minä kutsuin sen. Onko se oikein? Hyvä on.

<sup>191</sup> Tämä leikkaus, joka sinulla oli, ei näyttänyt olevan kovin onnistunut. Sinä et myöskään ole tulossa terveeksi ja olet huolissasi siitä. Ja sinä tulit tänne tänä iltana tuossa samassa tarkoituksessa. Jos Herra Jeesus tulee paljastamaan minulle, kuka sinä olet, niin kuin Hän teki Simonille hänen tullessaan, niin uskotko minun olevan Hänen profeettansa, Hänen palvelijansa? Uskotko sen? Rouva Pigrun. Oikein. Usko nyt koko sydämelläsi, mene kotiin ja ole terve. Olet tuleva terveeksi, koska uskosi tekee sinut terveeksi.

<sup>192</sup> Uskotteko te kaikesta sydämestänne? [Seurakunta sanoo: "Aamen." ] Miten on tässä osastossa täällä jossakin, uskooko joku?

<sup>193</sup> Mies, joka istuu tässä rivin päässä, kärsii vaivasta silmissään. En tiedä tietääkö hän... Kyllä, hän tajusi minut nyt. Hän tuntee Hengen. Kyllä, voitteko nähdä tuon Valon tuon miehen yläpuolella? Herra Otis, se on sinun nimesi. Minä olen sinulle täysin vieras, mutta sinä olet huolissasi silmistäsi. Kristus tekee sinut terveeksi, sinun uskosi.

*Aurinko, seiso sinä liikkumatta Gibeonin yllä; ja sinä, kuu, Aijalonin laaksossa.*

*Ja aurinko seisoi liikkumatta, ja kuu pysyi paikallaan, kunnes kansa oli kostanut vihollisilleen. Eikö tämä ole kirjoitettuna "Oikeamielisen kirjassa?" Niin aurinko seisoi liikkumatta keskitaivaalla, eikä kiirehtinyt laskemaan, noin koko päivän.*

*Eikä ole ollut sen kaltaista päivää ennen sitä tai sen jälkeen, niin että HERRA kuunteli miehen ääntä: sillä HERRA taisteli Israelin puolesta.*

<sup>13</sup> Lisätköön Herra siunauksensa Sanansa lukemiselle. Haluan ottaa siitä tekstin noin kolmeksikymmeneksi minuutiksi, jos voin tehdä sen siinä ajassa: *Paradoksi*. Käytän vain tuota yhtä sanaa: *Paradoksi*.

<sup>14</sup> Nyt Websterin sanakirjan mukaan, *paradoksi* on "jotakin mikä näyttää uskomattomalta, mutta kuitenkin on totta", joten sen vuoksi paradoksi olisi sama kuin ihme. Paradoksi on, kun jokin näyttää inhimillisen järjen mukaan siltä, ettei niin voi olla; se on kerta kaikkiaan uskomatonsa, mutta kuitenkin se on todistettu todeksi. Niinpä ihme olisi sama asia, koska ihmettä ei voi selittää. Ihme on jotakin, mikä tapahtuu, ettekä te voi selittää sitä, ja se tekee siitä paradoksin. Se on uskomatonta, mutta kuitenkin totta.

<sup>15</sup> Nyt ihmiset tänään, monet nykyaikaisista uskovat, että ihmeiden päivät ovat ohitse. He eivät usko, että on jotakin sen kaltaista kuin ihme. Mutta kuitenkin, uskon, että maailma on täynnä ihmeitä. Minä uskon paradokseja olevan jatkuvasti.

<sup>16</sup> Esimerkiksi, uskon, että jokainen uudestisyntynyt Kristuksen Ruumiin jäsen on paradoksi itsessään. Minä uskon, että jokainen teistä metodisteista, presbyteereistä ja luterilaisista, jotka ette koskaan olleet kokeneet Pyhän Hengen kastetta, vaan olitte jossakin muodollisessa kirkossa, joka ei uskonut aitoon uuteen Syntymään, ja jotka nyt olette vastaanottaneet Pyhän Hengen kasteen, olette täydellinen esimerkki paradoksista. Koska teille tapahtui jotakin, mikä muutti koko olemuksenne. Ja jokainen voi katsoa sitä ja tietää mikä paradoksi on; se on ihme.

<sup>17</sup> 17. Ennen kuin se tapahtuu, te ette voi olla kristitty. Täytyy olla paradoksi, voidaksenne tulla kristityksi. Koska kukaan ei voi muuttaa

ihmisessä olevaa henkeä ja antaa hänelle uutta Syntymää, paitsi Jumala. Jumala yksin on ainoa, joka voi tehdä sen. Ja on ihme, kuinka Jumala voi ottaa ihmisen ajatukset ja hänen tapansa ja elämänsä ja kaiken, ja muuttaa sen siitä, mitä se oli, siksi, mitä se voi olla, ja miksi Hän voi tehdä sen.

<sup>18</sup> Esimerkiksi, muutamia päiviä sitten, minut kutsuttiin näyttämölle, tai selvittämään erästä pientä tapausta. Siellä oli eräs hieno nuori mies, oikein hieno poika, joka seurusteli erään oikein hienon tytön kanssa, joka oli hienosta perheestä. Ja tämä poika, yhtäkkiä, sai jonkinlaisen ajatuksen, ja hän vain käveli pois. Hän teki jotakin väärää tuolle pienelle tytölle, siinä mitassa, että lupasi tehdä hänelle erään tietyn asian, eikä sitten tehnytäkään sitä. Ja sen sijaan, että olisi tullut tuon tytön luo pyytämään anteeksi, niin kuin herrasmiehen tulisi tehdä, hänestä ei vain yksinkertaisesti ollut sen tekemiseen.

<sup>19</sup> Ja pojan isä ja äiti kutsuivat minut näyttämölle ja sanoivat: "Me haluaisimme tietää, mikä pojallamme on vikana."

<sup>20</sup> No niin, joskus sitä ei ole helppo tehdä, mutta teidän täytyy olla totuudellinen ja rehellinen. Tuo poika oli kristitty, niin pitkälle, että hän oli uskovainen. Hän oli tehnyt parannuksen ja hänet oli kastettu ja hänellä oli asemansa uskovaisten joukossa, mutta kuitenkin hän ei ollut saanut Pyhän Hengen kastetta, huolimatta siitä kuinka paljon hän ajattelikin saaneensa sen.

<sup>21</sup> Kun te luulette, että teillä on Se, ja kun teillä on Se, on kaksi eri asiaa. Te saatatte kyetä ja yrittää sanoa, että teillä on se ja te saatatte kyetä osoittamaan todisteeksi jonkinlaisen mielenliikituksen; mutta ellei elämänne vahvista, että teillä on se, mitä tunnustatte omaavanne, ei teillä kuitenkaan ole Sitä. Ei väliä, kuinka paljon on mielenliikituksia, kuinka paljon te hypitte ja juoksette, kuinka paljon teillä on aistimuksia, puhutte kielillä tai huudatte, tai mille te saatattekin sen perustaa; mikä on hienoa, minä myös uskon kaikkeen siihen; mutta ellei elämänne ole todistuksenne mukainen, silloin teillä ei ole Sitä. Sillä Hengen hedelmä osoittaa, mitä te olette, aivan niin kuin minkä tahansa puun hedelmä kertoo teille, mikä puu se on. Jeesus sanoi: "Heidän hedelmistään te olette tunteva heidät."

<sup>22</sup> Nyt, tämän nuoren miehen vanhemmat. Hänen äitinsä on saksalainen. Ei siksi, että hän on saksalainen, vaan tuossa perheessä on

<sup>181</sup> Ja Raamattu sanoo, tänään, Hebrealaiskirjeessä, että "Hän on Ylipappi, joka voi olla kosketettu heikkouksiemme tunnolla." Kuinka monet sairaat ihmiset uskovat sen? Kohottakaa kätenne. Hyvä on, uskokaa se ja katsokaamme nyt, onko se totta.

<sup>182</sup> Te sanotte: "Veli Branham, kuinka se tulee?" Vain uskomalla Sana, juuri sillä tavalla kuinka se on kirjoitettu. Älkää ottako mitään kuulopuhetta, mitä tämä kaveri sanoo, että se on tällä tavalla, ja tämä kaveri sanoo, että se on tuolla tavalla. Se on sillä tavalla niin kuin se on kirjoitettu. Te uskotte Sen juuri sillä tavalla niin kuin se on kirjoitettu.

<sup>183</sup> Jos Hänen täytyy tuomita teidät sillä tavalla niin kuin se on kirjoitettu, niin miksi silloin ottaa jonkun muun tulkintaa Siitä, koska sillä tavalla teidät tullaan tuomitsemaan. Vain Se, se on Hänen mittapuunsa. Hän on valvonut Sanaansa. Siinä ei ole mitään vikaa. Se on vain tarkalleen Sana. Se minkä mukaan meidät tullaan tuomitsemaan, on Tämä, Jumalan Sana.

<sup>184</sup> "Ja, jos te pysytte Minussa", se on usko, "ja Minun Sanani pysyvät teissä", koska Hän on Sana, "niin silloin pyytäkää, mitä tahdotte."

<sup>185</sup> Koskettakaa nyt Hänen vaatettaan, sanokaa: "Herra Jeesus, minä uskon koko sydämelläni, että me elämme viimeisissä päivissä. Minä uskon, että Sinä olet sama Jumala, joka teki kaikki nämä ihmeet, joita pastorimme on näyttänyt meille tänä iltana Sanasta. Minä uskon, että Sinä olet Ylipappi, Herra, anna minun koskettaa Sinun vaatettasi. Sitten puhu Sinä tämän veljen kautta, joka väittää, että Sinä puhut hänen kauttaan. Hän ei tunne minua, mutta Sinä tunnet minut." Ja nähkää sitten onko Hän sama ihmeiden Jumala, ja tuleeko jälleen olemaan paradoksi, tutkimaton asia, jota ihminen ei voi erottaa ja kertoa.

<sup>186</sup> Tahdotteko uskoa sen? [Seurakunta sanoo: "Aamen."] Jos Hän tulee tekemään sen, silloin tiedämme, että se on paradoksi. Onko se oikein? ["Aamen."] Aioin ottaa rukousjonon; mutta innostuin siinä niin, että nyt aika on melkein lopussa. Uskokaa. Aloittakaamme tältä... En voi...

<sup>187</sup> Minun on eroteltava teidät. Aloittakaamme tältä puolelta täällä. Joku tällä suunnalla. Kuinka monet tällä puolella tietävät, että minä en tiedä teistä mitään, kohottakaa kätenne; ja te sairaat, te tiedätte, mitä haluatte pyytää Jumalalta. Hyvä on.

olemassa oleva. Oi Jumala, Sinä olet yhä Iankaikkinen Jumala, sama eilen, tänään ja ikuisesti ja Sinun Poikasi Veri on pyhittänyt Seurakunnan ja puhdistanut Sen. Tuo Sana, oi, jos he vain olisivat voineet ottaa Sen lisäämättä uskontunnustusta, Herra!

<sup>176</sup> Mutta, Hän sanoi: “Minä olen Viinipuu, te olette oksia. Oksa kantaa viinipuun hedelmää, sillä oksassa oleva viinipuun elämä tulee viinipuusta.” Kuinka me kiitämme Sinua tästä, Herra! Kuinka täydellistä se onkaan!

<sup>177</sup> Ja tässä epäuskon ja taikauskon ja kaiken kaltaisten uskontunnustusten ajassa, Sinä kuitenkin olet sama Jumala, joka pysäytti auringon Joosualle. Sinä olet se Sama, joka oli siinä keipissä, jonka Mooses ojensi meren ylitse. Sinä olet se Sama, joka voi kutsua täitä ja kirppuja ja sammakoita, mitä hyvänsä se olikin, Mooseksen suulla. Sinä olet sama Jumala, joka voi panna sateen taivaalle. Sinä olet se Sama, joka tulet antamaan tulen sataa taivaista. Sinä olet sama eilen, tänään ja ikuisesti.

<sup>178</sup> Oi Herra Jumala, näytä meille kirkkautesi tänä iltana, pelastamalla ja täyttämällä jokainen henkilö, joka kohotti kätensä. Suo se, Herra. Älköön se olko vain joku omahyväinen rukous. Älköön se olko vain jokin omahyväinen tapa kohottaa kätemme, jonkin pienen vaikutuksen alaisena tai jotakin. Vaan voikoon se olla heidän sydäntensä syvyyksistä, niin että ihmiset huutaisivat: “Oi, Herra Jumala, luo minussa usko, joka voi uskoa Sinua ja voi vastaanottaa jokaisen Sanan ja vahvistaa jokaisen lupauksen, aamenella.” Suo se, Isä. Minä jätän sen Sinulle nyt, Jeesuksen Kristuksen Nimessä. Aamen.

<sup>179</sup> Hyvä on, kello on kymmenen. Meillä ei tarvitse olla rukousjonoa täällä. Meillä voi olla se siellä yleisön joukossa. Uskotteko te sen? [Seurakunta sanoo: “Aamen.”]

<sup>180</sup> Kuinka monet täällä uskovat, että Hän on sama eilen, tänään ja ikuisesti ja uskoo, että tuo pieni nainen kosketti sormellaan Hänen vaatteitaan silloin, kun Hän oli täällä fyysisesti? Siinä on paradoksi. Hän ei voinut tuntea sitä, mutta Hän kääntyi ympäri ja sanoi: “Kuka kosketti Minua?” Eikä tuo nainen voinut kätkeä itseään. Ja Hän kertoi hänelle hänen vaivansa, ja että hänen uskonsa oli parantanut hänet.

eräs perinnäinen piirre. Ja se on, että he vain istuvat ja tuijottavat teitä kasvoihin, kun te puhutte heille. Heillä on... Tämän pojan äidin sisar. Olen tullut katua alas monena aamuna, ja kun tämä nuori tyttö on ollut istumassa pihalla, olen sanonut: “Hyvää huomenta, sinulle.” Ja hän vain katsoo minuun. Ja, jos pysähdyn ja sanon: “On todella hieno aamu”, hän vain seisoo ja katsoo suoraan teitä; ja hän on älykäs nainen. Ja, jos sanon: “Tule joskus käymään luonamme”, hän vain seisoo ja katsoo. No niin, hänen veljensä ovat samalla tavalla, isänsä ja äitinsä ovat sillä tavalla.

<sup>23</sup> Nyt tämän pojan isä on ehdottomasti irlantilainen, pahantuulinen, äkkipikainen, kireä. Niin on koko hänen perheensä, paitsi yksi käännynnäinen tuosta perheestä. Nyt tässä, tämä poika...

<sup>24</sup> Tämän pojan isä ja äiti ovat molemmat kristittyjä, täytetyt Pyhällä Hengellä, ja he ovat kasvattaneet tämän nuoren miehen Herran tiellä. Ja tämä nuori mies on nyt noin seitsemäntoista- tai kahdeksantoistavuotias, jossakin siinä vaiheilla, oikein hieno lapsi, ja hän on ollut mallipoika kotona, mukava lapsi. Ja hänellä on veli, joka on aivan vastakohta hänelle.

<sup>25</sup> Mutta nämä tytöt, äidin perheestä, he asuvat lähellä hienoa seurakuntaa. Mutta luuletteko, että he koskaan tulisivat sinne? Ei. Ja he tietävät, että se on oikein, mutta he eivät vain saa pyydettyä anteeksi. He eivät yksinkertaisesti tee sitä. He eivät vain yksikertaisesti saa sitä tehdyksi.

<sup>26</sup> Nyt nuo tämän pojan isän ja äidin geenit, ei väliä, kuinka paljon he ovat kääntyneitä, ne yhä pysyvät lihana, joka on siirtynyt tähän poikaan. Sen vuoksi, tuolla pojalla on itsessään kompleksi, aivan niin kuin hänen äitinsä perheellä on, eivätkä he ole anteeksiantavia, eivätkä he halua pyytää anteeksi, ja se on tuon pojan tila.

<sup>27</sup> No niin, sanoin pojan isälle: “Ei ole väliä kuinka olet hänet kasvattanut...” Minä sanoin: “Katso nyt itseäsi, perhettäsi: he kaikki ovat juoppoja, ja he tappelevat ja ampuvat, ja niin edelleen.”

<sup>28</sup> Katso nyt omaa perhettäsi”, sanoin äidille. “He ovat joukko ihmisiä, jotka vain istuvat, eivätkä halua puhua, ovat hyvin itsenäisiä, ja niin edelleen, epäkunnioittavia uskontoa kohtaan. Mutta”, minä sanoin, “sinä et ole sellainen. Sinä olet ainoa kaikista sisaristasi ja veljistäsi, joka on suloinen, ystävällinen ja anteeksiantavainen. Mikä sen tekee? Sinä olet

osa tuon perheen sukupuusta, mutta sinä olet saanut Pyhän Hengen. Se tekee sinusta hellän ja suloisen. Se ei enää ole sinun sukusi, se on Kristuksesi, joka elää sinussa.”

<sup>29</sup> Sanoin tuolle isälle: “Katso perhettäsi, käytännöllisesti katsoen he kaikki ovat juoppoja, ja niin edelleen.” Minä sanoin: “Ja kuinka he ovat pahantuulisia ja äkkipikaisia ja kireitä, mutta sinä et ole. Sinä olet ystävällinen ja anteeksiantavainen. Mikä se on? Pyhä Henki. Sinä et enää ole se mikä olet; se on Kristus sinussa.” Minä sanoin: “Nyt tuon saman asian täytyy tapahtua sinun pojallasi.”

<sup>30</sup> Ja tuo isä nousi ylös ja sanoi: “Poikani meni alttarille. Hänet kastettiin vesialtaassa oikealla tavalla, Jeesuksen Kristuksen Nimessä.” Hän sanoi: “Tiedän, että poikani on tullut Kristuksen luo.”

<sup>31</sup> Minä sanoin: “Se voi kaikki olla kunnossa, kaikki ulkonaiset eleet. Hän voi olla samastettu uskovaiseksi uskovaisten kanssa. Mutta ennen kuin hän on uudestisyntynyt, neuvoisin tuota nuorta miestä olemaan koskaan menemättä naimisiin kenenkään naisen kanssa. Hän tulee tekemään sen helvetiksi maan päällä tuolle naiselle, ennen kuin tuo ystävällinen, lempeä, anteeksiantavainen Kristuksen Henki tulee sisälle.” Silloin on paradoksi itsessään, ottaa pojalta pois tuo luonne, joka on tullut isän ja äidin kautta. Ja kuitenkin, järjestään, hän yrittää parhaansa voittaakseen sen. Hän ei voi tehdä sitä. Hän ei tule koskaan voittamaan sitä. Kristuksen täytyy voittaa se. Kun hän antaa Kristuksen tulla sisälle, silloin hän on jo voittanut. On täydellinen paradoksi, kun ihminen on syntynyt Jumalan Hengestä.

<sup>32</sup> Olen nähnyt arvostelijoiden seisovan ja tekevän pilaa ja puhuvan kaikenlaista Pyhän Hengen herätyksestä. Ja jonkin ajan kuluttua Jumala saa otteen tuosta samasta miehestä ja muuttaa hänet, ja täällä hän seisoo saarnatuolissa, saarnaten sitä samaa asiaa, jota hän kerran vihasi. On paradoksi, kuinka Jumala voi ottaa uskomattoman ja tehdä hänestä uskovaisten.

<sup>33</sup> Nyt ihmettelen, jos joku ajattelee ihmeiden päivien olevan ohitse, niin ihmettelen minkä kaltaista tieteellistä lääkettä te voisitte antaa sen kaltaiselle henkilölle, muuttamaan hänen luonteenlaatunsa, ottamaan pois tuon vihan ja ilkeyden epäsovun? Kukaan ei voi selittää sitä. Mutta se on paradoksi, koska se on Jumalan ihme. Kun ihminen on muuttunut siitä henkilöstä, joka hän on, uudeksi luoduksi Kristuksessa Jeesuksessa,

<sup>170</sup> Hän sanoi: “Hän on teltassa, Sinun takanasi.” Ja, kun Hän sanoi sen, Saara nauroi itseksensä.

<sup>171</sup> Hän sanoi: “Miksi Saara nauroi, sanoen: ‘Nämä asiat eivät voi olla niin.’” Näettekö?

<sup>172</sup> Jeesus sanoi: “Niin kuin oli Lootin päivissä, niin on oleva Ihmisen Pojan tulemuksessa, ne teot, joita Minä teen!” Jumalan Sana on täyttynyt. “Jos te pysytte Minussa, ja Minun Sanani pysyvät teissä, niin kysykää keneltä heistä tahdotte, ja se on oleva julkituotu teille.” On paradoksi nähdä Jumalan lupaus... Jumalan lupaus, joka on annettu kaksituhatta vuotta sitten, ja kuinka seurakuntaetiikka on vetänyt ihmiset niin kauaksi pois. Mutta kaiken sen keskellä, Jumala tulee suoraan alas ja purkaa tuon Sanan suoraan takaisin Seurakuntaansa uudestaan, aivan tarkalleen. Se on paradoksi. Uskotteko te Häneen? [Seurakunta sanoo: “Aamen.”]

Rukoilkaamme.

<sup>173</sup> Jos täällä on tänä iltana ihmisiä, jotka haluaisivat nähdä paradoksin suoritettavan omalla kohdallaan, muuttamaan sydämenne epäuskosta uskoksi Jumalaan, niin haluaisitteko kohottaa kätenne ja sanoa: “Herra, muista minua, muista minua.” Jumala siunatkoon teitä. Oi, katsokaa vain näitä käsiä!

<sup>174</sup> Taivaallinen Isä, siellä on niin monia käsiä, etten kykenisi sanomaan “Jumala siunatkoon sinua”, jokaiselle, mutta Sinä tunnet heidät kaikki. Muuta heidän ajatuksensa, Herra. Oi, tapahtukoon se, paradoksi. He ovat olleet aina jotenkin alhaalla, he ovat ehkä puoliksi uskoneet. Ehkä jotkut heistä kuuluvat jopa seurakuntaan, mutta heillä ei ole koskaan ollut aikaa, jolloin heillä olisi ollut tuo korkein vapaus, että he olisivat uskoneet ja tienneet, että mitä Jumala on luvannut, sen Jumala on kykenevä tekemään. Kuitenkin me tunnustamme olevamme Abrahamin siemen, joka ei horjunut Jumalan lupauksessa epäuskon kautta, vaan oli vahva, antaen ylistyksen Jumalalle. Nyt Isä Jumala, rukoilen Sinua, Jeesuksen Nimessä, armahtamaan heitä.

<sup>175</sup> Oi Jumala, tule alas keskuuteemme tänä iltana, liiku yllämme ja osoita meille, että Sinä yhä olet ihmeiden Jumala. Suorita paradoksi, Herra, ja näytä, että Sinun Sanasi yhä voi erottaa sydämen ajatukset ja aikomukset. Sinä olet yhä tuo Sama, joka oli julkituotuna siellä, jota Abraham kutsui Elohim, Herra Jumala, Luoja, Kaikkiriittävä, itsestään



tänään ja iäti! Kuinka Hän voikaan yhä julkituoda ja antaa heidän ottaa valokuvan tuosta samasta Tulipatsaasta, joka seurasi Israelia, samasta, joka oli Herran Jeesuksen kanssa, samasta, joka oli siellä Sauluksen kanssa tiellä, samasta, joka tuli ja vapautti Pietarin vankilasta! Tuo sama Jumalan Enkeli on täällä tänä iltana, tehden aivan saman asian, jonka se teki, kun se oli täällä maan päällä julkituotuna inhimillisessä lihassa. Miksi? Hän on sama eilen, tänään ja ikuisesti.

<sup>164</sup> Uskotteko te paradoksiin? [Seurakunta sanoo: "Aamen."] Minä uskon, että Jumala haluaa ihmisten uskovan paradoksiin. Olen pitkälti ylittänyt aikani. Minä uskon, että paradoksi voisi olla juuri täällä. Aamen. Uskon, että Jumala on halukas ja haluaa ottaa kansansa ja näyttää itsensä. Jos Hän vain voi saada miehen, naisen, pojan tai tytön laskemaan syrjään omat ajatuksensa ja tulemaan vangiksi Hänelle ja uskomaan Häneen.

<sup>165</sup> Hän on Sana. "Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan kanssa, ja Sana oli Jumala. Ja Sana oli tehty lihaksi ja asui keskuudessamme."

<sup>166</sup> Ja nyt Hän on teissä, Kirkkauden toivo, sama eilen, tänään ja ikuisesti. Hän sanoi Johannes 14:12: "Hän, joka uskoo Minuun, on myös tekevä niitä tekoja, joita Minä teen."

<sup>167</sup> Hän lupasi Luukkaassa, että "niin kuin oli Sodomian päivissä", kun tuo valittu Seurakunta, Abrahamin ryhmä, saisi merkin niin kuin Abraham sai, ja Lootin ryhmä saisi sen kaltaisen merkin kuin Lootin.

<sup>168</sup> On hyvin outo asia, että meillä on ollut kaikki nämä suuret uskonpuhdistajat, kuten Luther ja Wesley, mutta koskaan ei ole ollut miestä, sanansaattajaa maailmalle, jonka nimi olisi päättynyt -h-a-m. G-r-a-h-a-m, se on kuusi kirjainta. A-b-r-a-h-a-m on seitsemän. Meillä on ollut Moody, Sankey, Finney, Knox ja Calvin, mutta ei koskaan -h-a-m päätteistä, joka merkitsee "kansakuntien isä". Meillä on sellainen nyt. Se on paradoksi. Tiesittekö te sitä? [Seurakunta sanoo: "Aamen."] Ja katsokaa, hän tekee sen aivan tarkalleen, kutsuu heitä ulos Sodomasta.

<sup>169</sup> Mutta muistakaa, Abrahamilla oli myös sanansaattaja siellä ylhäällä ryhmällensä. Aamen. Ja minkä kaltaisen merkin hän teki, selkänsä teltaan päin käännettynä? Hän sanoi: "Minä tulen vierailemaan luonasi lupaukseni mukaan, tulevana vuonna tähän aikaan." Ja Hän sanoi: "Missä on vaimosi, Saara?"

hänenstä tulee uusi luomus. Hän ei enää ole se, mikä hänen oli tapana olla. Hän on absoluuttisesti uusi luomus Kristuksessa.

<sup>34</sup> Tämä maailma itsessään, jossa me elämme, on absoluuttinen paradoksi, kuinka se muodostettiin. Me näemme Hebrealaiskirjeen 11. luvussa ja kolmannessa jakeessa, kuinka "maailma oli rakennettu Jumalan Sanalla". Mistä Jumala sai materiaalin tehdä tämä maailma? Kuinka Hän teki sen? Raamattu sanoo, että se oli muodostettu ja laadittu yhteen, koko sen runkorakenne ja sen osat oli pantu yhteen Jumalan Sanalla. Jos se ei ole paradoksi, niin en tiedä, mikä olisi. Mistä me voisimme sanoa Hänen saaneen tuon materiaalin, kun siellä ei ollut mitään materiaalia? Hänen täytyi puhua se olemassaoloon. On paradoksi, että tämä maailma on täällä tänään.

<sup>35</sup> Toinen asia, on paradoksi kuinka se pysyy radallaan, riippuen ilmassa. Kuinka se voi riippua siellä yhdessä paikassa, pyörien ympäri tällä tavalla, noin tuhat sata mailia tunnissa? Sen ympärysmitta on kaksikymmentäneljä- tai kaksikymmentäviisituhatta mailia, ja se kääntyy ympäri, joka kahdeskymmenesneljäs tunti, niin täydellisesti, ettei se erehdy sekuntiakaan. Se kääntyy niin täydellisesti, enemmän kuin tuhannen mailin nopeudella, ympäri tällä tavalla, riippuen avaruudessa. Jos se menisi ylös tai alas, keskeyttäisi se koko Jumalan aurinkojärjestelmän. Ja sen päiväntasaaja siirtyy niin monta kertaa vuoden aikana, koskaan pettämättä, tuoden vuodenajat aivan tarkalleen.

<sup>36</sup> Sanokaa minulle, mikä pitää sen siellä ylhäällä, ja mikä kääntää sen niin täydellisesti ajassa? Te ette voi saada sellaista kelloa; en tiedä kuinka paljon te voisitte maksaa kellosta, tuhansia dollareita, mutta kuukauden aikana se tulee jättämään minuutteja. Heillä ei ole mitään, mikä toimisi niin täydellisesti, mutta kuitenkin tämä maailma kääntyy akselinsa ympäri niin täydellisesti. Miksi? Se on Jumala, joka tekee sen. Se on paradoksi. Jumala käski sen tekemään niin, ja se tekee sen.

<sup>37</sup> Entä kuu? Vaikka se onkin miljoonien mailien päässä maasta, hallitsee se kuitenkin vuorovesiä maan päällä. Se on miljoonien mailien päässä avaruudessa, pysyen omalla radallaan ja vaikuttaa maahan. Kukin planeetta vaikuttaa toiseen, pysymällä omalla paikallansa.

<sup>38</sup> Oi, minkä saarnan voisinkaan ottaa siitä, minkä opetuksen! Kuinka jokainen Jumalan luomuksista pysymällä paikallaan vaikuttaa toiseen. Mutta me menemme pois joidenkin tuulten mukana ja muodostamme

organisaation ja erotamme itsemme, nähtävästi omistamatta uskoa, ja silloin me saamme koko kristillisyyden järjestelmän sekaisin. Jos jokainen mies pysyisi paikallansa, olisi se Jumalan paradoksi, nähdä kuinka Jumala voisi tuoda presbyteerit, luterilaiset, baptistit, metodistit, katoliset ja kaikki yhteen. Jos me tulisimme takaisin Jumalan Sanaan, tulisi se olemaan todellinen paradoksi. Ja sitten koko seurakunta olisi samaa mieltä, ei teidän uskontunnustuksistanne, ja niin edelleen, vaan Sanasta sillä tavalla kuinka se on kirjoitettu. Koska “se ei ole yksityisesti tulkittavissa”, sanoo Kirjoitus.

<sup>39</sup> Kuinka tuo kuu vaikuttaakaan maailmaani. Tässä äskettäin, eräs ystäväni, naapurini, oli kaivamassa reikiä, öljykaivoja varten, Kentuckyn osavaltiossa. Ja, kun kuu nousee, tulee nousuvesi koko matkan maan lävitse. Tuo suolainen vesi siellä heidän poraamassaan reiässä, nousee ylöspäin kuun tullessa esiin. Ei väliä, vaikka se olisi satoja jalkoja tämän maanpinnan alapuolella. Se menee satojen jalkojen syvyyteen, mutta kuitenkin, kun kuu kääntyy ympäri, kohoo tuo vesi kohtaamaan sitä. Niin kävi.

<sup>40</sup> Te ette voi kätkeä mitään, kun Jumala on käskennyt sen. Sen täytyy totella Jumalaa, kun Jumala antaa käskynsä. Siitä syystä tiedän, että Hänellä tulee olemaan “Seurakunta ilman tahraa tai ryppyä”, koska Jumala on määrännyt sen niin. Sen täytyy totella. Jumalalla tulee olemaan se, koska Jumalan sana on sanonut niin.

<sup>41</sup> Kuinka vuorovedet, kuu ja kaikki vaikuttavat maan toimintoihin. Ottakaa...

<sup>42</sup> Me näemme tähden lentävän ja kutsumme sitä tähdeksi. Se ei ole mikään lentävä tähti, jonka me näemme. Se on valo. Tietenkin me tiedämme sen, mutta me kutsumme sitä tähdeksi. Tähti ei voi liikkua niin pitkälle. Jos yksikin tähti jättäisi ratansa, vaikuttaisi se luultavasti kaikkeen koko maailmankaikkeudessa. Sen se tekisi. Se aiheuttaisi keskeytyksen. Kaiken täytyy pysyä paikallaan, voidakseen pitää Jumalan järjestelmän liikkeellä.

<sup>43</sup> Niin täytyy meidän pysyä omalla paikallamme, meidän täytyy pysyä Jumalan poikina ja tyttärinä. Jos me emme olisi langenneet siellä alussa, kaikki olisi paikallaan, eikä olisi mitään kuolemaa tai mitään muuta. Mutta kiitos olkoon Jumalalle, tulee paradoksi, kun Jumala itse tulee

tarkkasi, nähdäkseen auttaisiko joku. Ihmiset tulivat ja menivät, eikä kukaan auttanut häntä.

<sup>157</sup> Sitten hän katsoi tuota vanhaa miestä ja tunsii sääliä häntä kohtaan. Hän veti oman päällystakkinsa pois, otti miekkansa ja leikkasi sen halki. Kietoi toisen puolikkaan hartioilleen ja toiseen puolikkaaseen hän kietoi tuon vanhan kerjäläisen, niin että tämä voisi elää yön ylitse, ja jatkoi matkaansa.

<sup>158</sup> Ihmiset nauroivat häntä ja sanoivat: “Mikä naurettavan näköinen sotilas, jolla on vain puolikas takkia yllään.”

<sup>159</sup> Tuona yönä, ollessaan nukkumassa vuoteessa, hän heräsi. Joku oli kävellyt sisälle huoneeseen. Hän katsoi, ja huoneen toisella puolella seisoi Jeesus, tuo vanha vaatepala kiedottuna ympärilleen. Siitä hän tiesi.

<sup>160</sup> Hän, Pyhä Martinus, oli yksi niistä miehistä siellä aikaisemmin, joka taisteli sen Uskon puolesta, joka kerran pyhille annettiin. Hän uskoi Jumalan ihmeisiin. Hän uskoi kielilläpuhumiseen. Hän uskoi koko Testamentin, jonka apostolit olivat kirjoittaneet. Hän uskoi ja taisteli Sen puolesta, niin kauan kuin eli, ja Jumala teki ihmeitä. Hän tiesi, kun hän oli nähnyt tuon vanhan kerjäläisen kiedottuna oman takkinsa puolikkaaseen, että Jumalan Sana oli täyttynyt, “Niin paljon, kuin te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä, Minun pienokaisistani, sen te olette tehneet Minulle.”

Te sanotte: “Ei tuo mies nähnyt sitä.”

<sup>161</sup> Minä uskon hänen nähneen sen. Minä uskon hänen saaneen sen. Minä uskon, että se oli siellä. Minä uskon, että se oli Jeesus, jota hän katsoi. Se oli Jumalan ilmestys julki tuotuna, koska hän teki sen.

<sup>162</sup> Puhukaapa paradoksista, sellainen on tuleva. “Kun Kristuksessa kuolleet nousevat, ja me, jotka olemme elossa, tulemme muutetuiksi, hetkessä, silmänräpäyksessä, ollaksemme temmatut ylös yhdessä heidän kanssaan kohtaamaan Hänet ilmassa.” Kyllä.

<sup>163</sup> Oi, kuinka Jumala pitääkään Sanansa tässä älykkäässä ajanjaksossa! Kuinka Hän onkaan sama eilen, tänään ja ikuisesti! Kuinka Hän voikaan yhä erottaa inhimillisen sydämen ajatukset! Kuinka Hän voikaan yhä muuttaa ihmisen! Ja kuinka Hän voikaan yhä pitää jokaisen Sanan, jonka on luvannut tässä ajassa! Hän on sama eilen,

<sup>149</sup> Ja hän sanoi, että juuri kun he olivat lähdössä pois, jokin hänen sydämessään sanoi: “Myös Joosef ja Maria kerran käännytettiin pois.”

<sup>150</sup> Ja hän sanoi: “Nousin ylös ja sanoin: ‘Hetkinen, poikani! Hetkinen vain!’” Ja hän sanoi: “Tuo mies pysähtyi. Menin ja otin tuon lääkemääräyksen ja menin sinne takahuoneeseen ja täytin sen; sillä aikaa, kun hän odotti, pitäen vaimoan kädestä, joka oli niin heikko, että nojasi hänen olkaansa vasten.”

<sup>151</sup> Ja viedessään lääketä, tämä nuori mies sanoi: “Olen pahoillani, että minun täytyy tehdä näin.”

Hän sanoi: “Ei se mitään.”

<sup>152</sup> Päänsä kumarassa hän vain ojensi lääkkeen hänelle. Ja, kun hän laski sen hänen käteensä, hän sanoi: “Veli Branham, minä näin Jeesuksen.” Hän sanoi: “Minä laskin sen suoraan Hänen käteensä.” Hän sanoi: “Veli Branham, siellä Hän oli, aivan tarkalleen sillä tavalla kuin Hänet maalauksessa nähdään.” Ja hän sanoi: “En voinut puhua. Ja tuo mies kääntyi ympäri ja käveli ulos rakennuksesta.”

Hän sanoi: “Uskotko sinä sen, veli Branham?”

<sup>153</sup> Minä sanoin: “Uskon sen koko kaikella, mitä minussa on. Varmasti.”

<sup>154</sup> Pyhä Martinus, Toursista, jos olette koskaan lukeneet Pyhästä Martinuksesta, hän oli sotilas. Ja hän -- hän oli hänen... seurasi isänsä jalanjäljissä. Hän tunsikin Jumalan kutsun. Ainoastaan, uskon, ettei hänen perheensä ollut kovinkaan uskonnollinen. Ja eräänä päivänä hän oli tulossa...

<sup>155</sup> Se oli paha talvi, historia sanoo niin. Ja siellä portilla makasi vanha kerjäläinen, joka oli jäätymäisillään kuoliaaksi; ja oli monia ihmisiä, jotka olisivat voineet ruokkia tuota vanhaa miestä, tai antaa hänelle vaatteita. Hän itki siellä, kätensä kohotettuna. Vain joku vanha partainen, likainen mies makaamassa siellä kaupungin portilla. Ja hän sanoi: “Auttakaa minua, joku. Minä jäädyn.” Tänä yönä tulen kuolemaan. Antakoon joku minulle vaatetta.”

<sup>156</sup> Pyhä Martinus oli antanut kaiken pois, mitä hänellä oli. Sotilaana hänellä oli yllään vain päällystakkinsa. Hän seisoi siellä sivulla, ja

asettamaan seurakunnan sille paikalle, missä sen pitää olla. Kyllä, paradoksi.

<sup>44</sup> Mies, joka ei usko paradoksiin, eikä usko ihmeisiin, kuinka voit osoittaa oikeutetuksi älykkyytesi, ja katsoa kasvoihin asioita, joita et osaa selittää? On täysin mahdotonta kenenkään selittää, kuinka maailma pyörii ympäri pysyen täydellisesti ajassa, koko aurinkokunta ja nuo asiat, ja kuinka kuu voi vaikuttaa maahan. Ja kuinka monista muista asioista me voisimmekaan puhua!

<sup>45</sup> Kuinka puun mahla syksyllä menee alas puun juureen, ilman mitään älykkyyttä ajamaan sitä sinne, ja tulee takaisin keväällä, uuden elämän kanssa, sehän on paradoksi. Kukaan ei osaa selittää sitä. Me emme tiedä, kuinka se tapahtuu. Mutta Jumala tekee sen, ja siksi se on paradoksi, jatkuvasti. On salaisuus, kuinka Jumala tekee sen. Me näemme sitä niin paljon, kunnes siitä tulee meille tavallinen asia. Me katsomme sen ylitse näkemättä sitä.

<sup>46</sup> Ja se on vikana meillä helluntailaisilla. Me olemme nähneet Jumalan tekevän niin monia paradokseja, että me emme edes ajattele sitä kuin joskus satunnaisesti. Jos me vain voisimme pysähtyä hetkeksi harkitsemaan! Jumala on kaikkialla. Jumala on toimimassa. Ja Hänen vanha aikarautansa on tikittämässä ympäri, kunnes lopulta se on menevä suoraan Iankaikkisuuteen, koska Jumala on luvannut tehdä sen. Nyt me tiedämme, että on olemassa paradoksi.

<sup>47</sup> No niin, Nooan päivinä, ennen kuin sade tuli ja tulva. Oli melkoisen vaikea asia Nooalle tuossa älykkäässä ajanjaksossa, jossa hän eli, yrittää kertoa ihmisille, Jumalan Sanan mukaan, että tulisi satamaan. Epäilemättä se ei täyttänyt heidän tieteellisten tutkimustensa vaatimuksia. Siellä taivaissa ei ollut mitään sadetta. Mutta katsokaahan, Nooa sanoi, että tulisi satamaan, koska Jumala sanoi, että tulisi satamaan. Ja Nooa, uskon kautta, ennen kuin sade edes tuli, sanoi, että se olisi tuleva.

<sup>48</sup> Siitä syystä me sanomme saman asian, että kun he sanovat: “Hehän sanoivat Jeesuksen tulevan pitkän aikaa sitten. Satoja vuosia sitten he väittivät Hänen olevan tulossa. Apostolit sanoivat niin; ehkä omassa sukupolvessansa.” Se ei pysäytä sitä vähääkään. Me yhä tiedämme, että Hän on tuleva. Kuinka se tulee olemaan? Minä en tiedä. Mutta Jumala

tulee lähettämään Hänet. Hän lupasi lähettää Hänet, ja minä tiedän, että Hän tulee olemaan täällä.

<sup>49</sup> Nyt Nooa voi sanoa vain: "Jumala sanoi niin." Mutta katsokaahan, se ei silloin tuona päivänä saanut heidän tieteellistä hyväksymistään. Mutta, kun tuli aika Sanan täytyä, satoi kaikesta huolimatta. Oli melkoinen paradoksi tuona päivänä, ajatella, että tulisi satamaan taivaalta, missä ei ollut mitään sadetta.

<sup>50</sup> Mutta, jos Jumalaa otetaan kiinni Hänen Sanastansa, voi Hän suorittaa, tehdä paradoksin. Hän voi tehdä ihmeen. Ja jokainen, joka on syntynyt tuosta samasta Hengestä, joka tekee ihmeitä, hänenhän on helppo uskoa ihmeisiin, koska hän on osa Jumalasta. Aamen.

<sup>51</sup> Jumalan poika ja tytär; ei kirkkokunnan mukaan, ei uskontunnustuksen mukaan, ei kädenpuristuksen mukaan; vaan syntymän mukaan, niin että te olette kuolleet omille älykkyyksillenne ja olette syntyneet Jumalan Hengestä. Ja te itse olette paradoksi siitä, kuinka teidät on muutettu kuolemasta Elämään. Teidän syvin olemuksenne on uusi luomus Kristuksessa Jeesuksessa. Se on paradoksi.

<sup>52</sup> Jumala puhuu Sanansa, Hänen lapsensa uskovat Sen, uskovat Jumalaa. Tiede ei voi todistaa, kuinka se voidaan tehdä; he eivät tiedä siitä mitään. Mutta lapset uskovat sen joka tapauksessa, ja sitten Jumala tekee paradoksin, toteuttaen sen. Hän vahvistaa sen olevan niin, koska Hänen Sanansa, joka puhui maailman olemassaoloon, voi tuoda, voi saada jokaisen sanan, minkä Hän koskaan on luvannut, tapahtumaan.

<sup>53</sup> Siksi Abraham ei horjunut Jumalan lupauksessa, epäuskon kautta, vaan oli täysin vakuuttunut, että Hän kykenisi tekemään ja pitämään sen, mitä Hän oli sanonut tekevänsä. Hän ei horjunut Jumalan lupauksessa saada tämä lapsi, vaikka oli satavuotias ja Saara yhdeksänkymmenen. Koska hän tiesi, että Jumala voisi saada paradoksin tapahtumaan jollakin tavalla, ihmeen tapahtumaan, ja Hän teki sen.

<sup>54</sup> Nuo heprealaislapset. Kuinka te voisitte saada tiedettä uskomaan tänään, että joku voisi mennä tuliseen pätsiin? Oh, pelkäisin sanoa kuinka monen asteisen kuuma se oli; mutta he voivat mennä tuohon pätsiin siellä Danielin kirjassa, ja pysyä siellä, kunnes he ajattelivat heidän palaneen tuhkaksi. Kun jopa nuo suuret miehet, suuret karskit

<sup>141</sup> Niinpä saimme jäätelöt. Ja tytöt olivat siellä takana kaupassa, ja niin edelleen, ja me istuimme ja keskustelimme syödessämme jäätelöä.

<sup>142</sup> Hän sanoi: "Veli Branham, haluan kertoa sinulle jotakin." Hän sanoi: "Olen ollut vähän vastahakoinen kertomaan sitä toisille." Olimme alkaneet puhua Herrasta ja Hänen hyvyydestään. Ja tuo vanha mies itki, kyynelten valuessa alas hänen poskiltaan ja hän sanoi: "Haluan kertoa sinulle jotakin." Hän sanoi: "Se voi näyttää sinusta oudolta, mutta uskon sinun kaltaisesi henkilön ymmärtävän sen."

Sanoin: "Hyvä on, jatka vain, veli. Mitä se on?"

<sup>143</sup> Hän sanoi: "Aikaisemmin talouslaman aikana, tämä harmaapäinen poikani oli silloin vain nuori mies." Ja hän sanoi: "Meillä oli tämä liike silloin, mutta ihmiset olivat köyhiä, eikä heillä ollut mitään mitä syödä. Ja saadaksen lääkettä, tai jotakin, heidän täytyi mennä ja seistä jonossa."

<sup>144</sup> Ja monet teistä muistatte sen. Varmasti te muistatte. Te seisotte jonossa, saadaksenne pienen avustuksen kunnalta, niin että voitte saada näitä lääkkeitä, tai jotakin syötävää.

<sup>145</sup> Ja hän sanoi: "Olin istumassa täällä eräänä päivänä, lukien Raamattuani, kun joku tuli sisään ovesta. Ja poikani, joka oli silloin nuori, meni sinne kaupan puolelle." Ja hän sanoi: "Kuulin hänen sanovan: 'Ei, me emme voi tehdä sitä.'"

<sup>146</sup> Ja hän sanoi: "Kuuntelin tarkasti, laskin Sanan alas ja kuuntelin tarkasti. Ja mies sanoi: 'Vaimoni on pyörtymäisillään.'" Ja hän sanoi katsoneensa ja nähneensä siellä naisen, joka oli synnyttämäisillään; nuoren parin. "Ja tuo nuori mies sanoi: 'Olen seissyt tuossa jonossa siellä, se on korttelin mittainen.' Ja hän sanoi: 'Vaimoni ei yksinkertaisesti voi enää seistä siellä yhtään pidempään.' Hän sanoi: 'Minulla on lääkemääräys lääkäriltä, hänen täytyy heti saada lääkettä.' Hän sanoi: 'Ettekö valmistaisi sitä, ja sitten veisin hänet kotiin ja sen jälkeen tulisin ja seisaisin tuossa jonossa?'"

<sup>147</sup> "Ja poikani sanoi: 'Se on vastoin meidän sääntöjämme täällä. Me emme voi tehdä sitä.'"

<sup>148</sup> "Hän sanoi: 'Hyvä on, en tiennyt sitä.' Hän sanoi: 'Kiitoksia paljon', ja kääntyi lähteäkseen pois."

<sup>135</sup> Hän sanoi: “Siunattu olet sinä, Simon, Joonaan poika. Liha ja veri ei ole paljastanut sitä sinulle, vaan Minun Isäni, joka on taivaassa, on paljastanut sen. Ja tälle kalliolle Minä tulen rakentamaan Seurakuntani, eivätkä Helvetin portit voi sitä voittaa.” Siinä se on teille, paradoksi. Kun Hän oli seisomassa siellä, ei hän tuntenut Häntä inhimillisestä lihasta; vaan hän tunsi Hänet Hänen teoistaan ja ilmestyksellä, nähdessään Hänen täyttävän tarkalleen sen, mitä Kirjoitus oli.

<sup>136</sup> Se on samankaltainen paradoksi, joka tuo ihmisen jostakin vanhasta kylmästä muodollisesta uskontunnustuksesta, elävään Jumalaa. Se on paradoksi, nähdä samanlaisen ihmisen lukevan samaa Raamattua, ja kieltävän Sen, kun taas toinen uskoo Sen ja vastaan ottaa todisteen siitä. Kyllä, se on paradoksi, kun hän voi nähdä Sen toimivan toisessa henkilössä, niin varmasti hänen tulisi tietää, että se on sama Jumala. Hänen uskontunnustuksensa on väärin, se on vastakkainen. Jos Jumala vahvistaa Sanansa, silloin teidän uskontunnustuksenne on väärin. Aamen. En tarkoita olla karkea, mutta se on Totuus, paradoksi.

<sup>137</sup> Sanoin puhuvani “kolmekymmentä minuuttia”, ja nyt se on tarkalleen niin. Minulla on täällä vielä noin kuusi sivua muistiinpanoja. Paradoksi, uskotteko te siihen? [Seurakunta sanoo: “Aamen.”] Aamen, minä uskon siihen. Ja tulen lopettamaan.

<sup>138</sup> Sallikaa minun kertoa teille jotakin. Kuunnelkaa. Tässä jokin aika sitten, alhaalla etelässä, mistä olen kotoisin, olin syömässä vähän jäätelöä eräänä päivänä, erään vanhan apteekkariystäväni kanssa, joka on todella vanha uudestisyntynyt pyhä, hän oli todellinen mies. En ollut tavannut häntä johonkin aikaan, ja olin menossa tuon kaupungin lävitse, ja pysähdyin tapaamaan häntä. Ja näin hänen nimensä siellä ylhäällä ja ajattelin: “Hänellä on ollut tämä liikeyritys täällä, ja on ollut siellä monia vuosia.”

<sup>139</sup> Menin sisälle, ja siellä hän oli, katsellen pienten lasiensa ylitse, tiedättehän, ja hän sanoi: “Mutta, sehän on veli Branham!” Ja hän nousi ylös, tuli ja pani käsivartensa ympärilleni ja taputti minua. Sanoen pojalleen: “Mene hakemaan meille vähän jäätelöä.” Seisoimme siellä. Hän kysyi: “Tahdotko kupin kahvia?”

<sup>140</sup> Minä sanoin: “Ei, ei. Puhuisin sinut kuoliaaksi, jos antaisit minulle kupin kahvia.” Minä sanoin: “Se tekee minut hermostuneeksi.” Sanoin: “Otan vain vähän jäätelöä.”

sotilaat, jotka olivat viemässä heitä sinne, kuolivat tuon pätsin tulisessa hehkussa. Ja he putosivat sinne pätsiin ja olivat siellä koko tämän ajan ja tulivat ulos ilman, että heissä olisi ollut edes tulen hajua.

<sup>55</sup> Jumala suorittaa ihmeen! Se oli aito paradoksi Jumalan suojelevasta voimasta, jokaista vihollista vastaan, kun ihminen on valmis myöntämään, että Jumala on totinen. Ja Jumala pitää Sanansa ja kunnioittaa niitä, jotka uskovat Häneen. Tietenkin minä uskon paradoksiin.

<sup>56</sup> Joosua, tuo suuri soturi, josta juuri hetki sitten luin Joosuan kirjan 10. luvusta. Huomatkaa, Joosua oli Jumalan ystävä. Hän oli sotilas, kenraali, ja hän oli tullut tuon profeetan, Mooseksen vaikutuksen alaisena. Ja Mooses oli otettu pois ja Joosuaa oli käsketty viemään Israelin lapset luvattuun maahan ja jakamaan maan. Se johtui noiden lasten tottelemattomuudesta; ja Mooses oli odottanut kunnes oli tullut vanhaksi, ja niin Joosua tuli ottaakseen Mooseksen paikan, ollakseen Jumalan kenraali.

<sup>57</sup> Ja Herra puhui hänelle ja sanoi: “Niin kuin Minä olin Mooseksen kanssa, niin Minä tulen olemaan sinun kanssasi.” Se riitti Joosualle. Sanottiin: “Ole luja ja hyvin rohkea, sillä Herra sinun Jumalasi on kanssasi, minne tahansa sinä menet. Ja jokaisen paikan, mihin jalkapohjasi astuvat, sen minä olen antanut sinulle.” Silloin, jalanjäljet merkitsivät omistusta. Tuo koko maa kuului heille. Se oli lupaus.

<sup>58</sup> Paljon ennen kuin se koskaan tapahtui, kun hän oli tullut sinne Kaalebin ja toisten vakoojien kanssa, ja he olivat nähneet tuon suuren vastuksen, amalekilaiset, ja perissiläiset, ja heettiläiset ja niin edelleen, kaikki muurein varustetut kaupungit, ja kuinka he siellä Jerikossa saattoivat pitää kilpa-ajaja tuon muurin harjalla, ja kuinka he olivat suuria voimakkaita miehiä. Silloin jotkut noista uskomattomista heidän joukossaan sanoivat: “Mehän näytämme heinäsiirkoilta heidän rinnallaan.”

<sup>59</sup> Mutta Kaaleb ja Joosua sanoivat: “Me olemme enemmän kuin kykenevät ottamaan sen.”

<sup>60</sup> Miksi? Jumala oli sanonut: “Minä olen antanut teille tämän maan.” Ei ole väliä, mikä vastus on, kuinka suurelta ja vaikealta se näyttää, kuitenkin Jumala oli sanonut, että se oli heidän. Oi! Jumala on kykenevä pitämään sen, mitä Hän on luvannut.

<sup>61</sup> Oli paradoksi nähdä kourallinen melkein aseistamattomia ihmisiä, paitsi ne, mitä he olivat poimineet erämaista ja ottaneet muilta miehiltä, ne luultavasti olivat sen kaltaisia vanhoja haravoita ja sahoja, ja mitä tahansa he olivat voineet saada käsiinsä, menevän sinne ja lyövän maahan nuo, jotka olivat jättiläisiä. Se oli paradoksi. Jumala tiesi, että heillä oli rohkeutta tehdä se. Ja Hän antoi heille lupauksen, ja he menivät maahan ja tekivät tarkalleen sen, mitä Jumala oli luvannut heidän tekevän.

<sup>62</sup> Eräänä päivänä, taistelun riehussa, kun nuo kuninkaat olivat tehneet suuren liiton keskenään, ja tulleet Joosuaa ja Israelin lapsia vastaan. Ja Jumala oli luvannut heille tuon maan. Ja Joosua oli ajanut vihollisen pakosalle, ja he olivat metsissä ja kukkuloilla, hajallaan siellä kaikkialla erämaassa, ja Joosua katsoi ja näki auringon olevan laskemassa. Hän tiesi, että jos nuo sotajoukot saisivat tilaisuuden kokoontua yhteen, ja tulla jälleen häntä vastaan, tulisi se olemaan hänelle kaksi kertaa vaikeampaa, ja hän tulisi luultavasti menettämään lisää miehiä, jos he vain saisivat tilaisuuden yhdistymiselle.

<sup>63</sup> Siinä se on, saarnaajat, siinä me epäonnistumme. Siinä seurakunta epäonnistuu. Kun tämä suuri herätys, joka meillä juuri on ollut, kun nämä suuret kampanjat alkoivat ympäri maata, kun meillä oli vihollinen pakenemassa, olisi meidän tullut pitää hänet paossa. Mutta meidän täytyi mennä kaiken kaltaisiin asioihin ja niin edelleen ja riehakkaaseen ilonpitoon ja rakentamiseen ja “tekemään enemmän meidän ryhmämme puolesta”, ja niin edelleen. Ja siihen te menitte, ja erotitte itsenne Sanasta, ja otitte sitä ja tätä, ja sitten rakensitte joitakin lisää heidän organisaatioistaan, ja aloititte jotakin muuta, sillä tavalla se aina menee. Sillä tavalla se oli Lutherin, Wesley'n, Moodyn, Sankeyn, Finneyn, Knoxin, Calvinin ja kaikkien heidän päivinään. Se on ollut samalla tavalla. He ottavat katseensa pois herätyksestä, ja kohdistavat sen siihen, mitä voivat tehdä itselleen.

<sup>64</sup> Mutta tiedätekö mitä tapahtui? Joosua ei ollut sen tyyppinen mies. Hän tarvitsi aikaa. Aurinko oli laskemassa, ja hän tiesi, että jos vihollinen koskaan pääsisi yhdistymään... Herätys oli melkein lopullaan, niin kuin meillä on tänään. Hän tiesi, että jos hän odottaisi siihen asti, että vihollinen pääsisi linnoittautumaan häntä vastaan, olisi vaikeata voittaa tuota taistelua. Tiedätekö mitä hän teki? Hän tiesi Jumalan luvanneen heille tuon maan. Hän tarvitsi enemmän aikaa. Niinpä, kun

paradoksi, joka puhui Moosekselle siellä palavassa pensaassa. Se oli paradoksi. Ja kahdeksansataa vuotta myöhemmin... ja Kirjoituksen mukaan, se on Johannes 8:58, jos haluatte tietää, missä se on. Jos haluatte tietää, missä se ensin alkoi, oli se 2. Moos. 13:31. Se oli paradoksi, kun kaiken tuon matkan ja kaiken tuon ajan jälkeen, Jeesus täällä sanoo, että “ennen kuin Abraham oli, MINÄ OLEN”. MINÄ OLEN oli palavassa pensaassa. MINÄ OLEN oli Se, joka puhui Moosekselle.

<sup>131</sup> Se oli outo asia, että Hänen kuolemansa, hautaamisensa ja ylösnousemuksensa jälkeen. Ja Saulus, tuo pieni kyömynenäinen juutalainen, joka oli luonteeltaan ilkeä ja kiukkuinen ja jopa tappoi joitakin seurakunnasta, oli matkallaan Damaskoon, vangitsemaan noita ihmisiä. Ja siellä heillä oli profeetta nimeltä Ananias, ja oli siellä profetoimassa heille, Herran profeetta, kertoen heille Herran Sanan, koska Hän tuli hänen tykönsä. Ja sillä aikaa, kun pastori Ananias oli siellä profetoimassa, oli Saulus matkalla vangitsemaan häntä. Ja aivan keskipäivällä, tuo sama Tulipatsas, joka johti Israelia, tuli alas ja löi Sauluksen maahan. Ja kaikki nuo ihmiset, jotka seisoivat ympärillä, eivät voineet nähdä Sitä. Mutta Paavalille se oli niin kirkas, että se sokaisi hänen silmänsä. Aamen. Hän oli sokea. Se oli niin todellinen hänelle, eivätkä muut heistä voineet nähdä Sitä. Se on paradoksi. Oi!

<sup>132</sup> Yhden henkilön aistit ilmoittavat sen ja toisen eivät. Siitä syystä ihmiset voivat istua kokouksessa ja katsella Herran työtä, ja nousta ylös ja kävellä ulos ja tehdä pilaa Siitä; ja toiset taas pitävät kiinni Siitä kaikesta sydäimestään. On paradoksi, kuinka Jumala voi saada ihmiset, jotka ovat samaa lihaa, tekemään niin. On paradoksi nähdä kuinka Jumala tekee sen jopa tänäkin päivänä. Se oli paradoksi Paavalille.

<sup>133</sup> Tiedätekö, Paavali ei koskaan nähnyt Jeesusta fyysisessä muodossa. Hänen täytyi vastaanottaa ilmestys aivan niin kuin Pietarinkin. Pietari ei koskaan tuntenut Jeesusta fyysisestä muodosta.

Hän sanoi: “Kenen ihmiset sanovat Minun Ihmisen Pojan olevan?”

<sup>134</sup> “Jotkut heistä sanovat, että Sinä olet ‘Mooses’, ja jotkut sanovat, että Sinä olet ‘Elias’ ja ‘Jeremias’.”

Hän sanoi: “Minä en kysynyt sitä. Mitä *te* sanotte?”

Pietari sanoi: “Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika.”

<sup>125</sup> Tarkatkaa, kun tuo Valo osui noihin pappeihin ja kaikkiin heidän intellektuelleihinsa. Mitä tapahtui? He sanoivat: “Hän on Beelsebul, ennustelija, perkele.”

<sup>126</sup> Hän sanoi: “Te olette isästänne, perkeleestä.” Siitä se tuli.

<sup>127</sup> Mutta, kun tämä pieni moraaliton nainen oli puhumassa Jumalalle, niin kuinka voi tuo ennalta määrätty siemen olla ankkuroituna sen kaltaisessa alhaisessa henkilössä? Se on paradoksi. Mutta tarkatkaa, kun tuon Valo osui siihen. Hän sanoi: “Herra, minä tajuan, että Sinä olet profeetta.” No niin, profeetta on jolle Herran Sana tulee, profeetalle. Näettehän? Ja se oli tämän naisen synty, ja Hänellä profeetalla oli Sana. Niinpä hän sanoi: “Minä tajuan, että Sinä olet profeetta. Nyt me tiedämme, että kun Messias tulee, Hän tulee tekemään näitä asioita.”

Hän sanoi: “Minä olen Hän, joka puhuu sinulle.”

<sup>128</sup> Veli, hän jätti tuon ämpärin ja lähti. Hänen todistuksensa pelasti hänen kaupunkinsa, Sykarin. Se oli nyt paradoksi, kun Jumala, kun Jeesus teki sen. Kyllä.

<sup>129</sup> Se oli paradoksi, kun Jumala pani Henkensä helluntailaisiin, köyhiin kalastajiin ja koulunkäymättömiin ihmisiin, Kaifaan, ylipapin sijasta. Ja oi, miksi Hän tekikään Evankeliuminsa! Se oli paradoksi, kun Jumala valitsi tien, jota kutsuttiin “harhaopiksi, hulluksi”, ihmiset horjuivat ja hyppivät ja melusivat ja toimivat niin, kuin olisivat olleet mielenvikaisia. He kutsuivat heitä “hulluiksi”. On paradoksi kuinka Jumala voi ohittaa tuon suuren korkea-arvoisen synagogan, tuon suuren Sanhedrinin neuvoston ja nuo suuret korkeasti oppineet papit, ja valita joukon tietämättömiä, oppimattomia kalastajia, jotka eivät tienneet mitään sen enempää kuin vain uskoa Häneen ja ottaa Hänen Sanansa ja nähdä tulokset. Ja se miellytti Jumalaa mennä ohitse sen, jota he kutsuivat kaikkein pyhimmäksi asiaksi maailmassa, ja valita joukko “alhaista roskaväkeä”, joksi sitä kutsuttiin, ja tavan, jolla he palvoivat, jota kutsuttiin “harhaopiksi”, tehdäkseen siitä pelastuksen tien. Kyllä. Se on totuus, te ette voi kieltää sitä. Paavali sanoi: “Tavalla, jota kutsutaan ‘harhaopiksi’, sillä tavalla minä palvon Jumalaani, isiemme Jumalaa; tavalla, jota kutsutaan ‘harhaopiksi’.” Kyllä.

<sup>130</sup> Se oli paradoksi, kun tuo suuri Tulipatsas, joka tuli alas Taivaasta, Herran Enkeli, Tulipatsas, johti Israelin lapsia erämaan halki. Se oli

aurinko oli melkein laskemassa, hän sanoi: “Aurinko, pysy paikallasi.” Aamen. Paradoksi, todellakin. Ja siellä aurinko seisoi koko päivän liikahtamatta, ja kuu Aijalonin yllä, myös liikahtamatta.

<sup>65</sup> Sillä Raamattu sanoo täällä, että “ei koskaan ennen, tai sen jälkeen ollut sen kaltaista aikaa, että Jumala kuunteli miehen ääntä.”

Te sanotte: “Oi, jospa vain olisi elänyt tuona päivänä!”

<sup>66</sup> Jeesus sanoi Markus 11:24: “Jos te sanotte tälle vuorelle: ‘Siirry’, ettekä epäile sydämessänne, vaan uskotte sen tapahtuvan, mitä olette sanoneet, te voitte saada, mitä olette sanoneet.” Se on yhä armo ja paradoksi, aina meidän aikaamme asti. Varmasti.

<sup>67</sup> Kuu ja aurinko pysyivät paikoillaan siihen asti, kunnes Joosua oli taistellut tiensä lävitse Israelin kanssa, ja kunnes he olivat kostaneet vihollisilleen. Miksi? Se tapahtui velvollisuutta täytettäessä.

<sup>68</sup> Jos te nyt menette tänne ulos ja sanotte: “Vuori, siirry! Minä haluan näyttää teille, että voin tehdä sen.” Se ei tule tekemään sitä.

<sup>69</sup> Mutta, jos se on velvollisuutta täytettäessä, kun Jumala on käskennyt teitä tekemään jotakin! Niin kuin Hän sanoi Moosekselle: “Miksi huutaa Minulle? Puhu Israelin lapsille.”

<sup>70</sup> Ihmiset tänään huutavat koko ajan: “Herra, mitä seuraavaksi, mitä seuraavaksi?” Vain puhukaa ja menkää eteenpäin! Oikein. Kun Jumala on antanut meille tehtäväksi jotakin, tehkäämme se. Älkää seiskö vain ympärillä ja ajatelko sitä, sanoen: “Kuinka se voisi tapahtua? No, *tämä* on *se*.” Sillä ei ole merkitystä; jos Jumala on käskennyt tehdä sen, tehkää se joka tapauksessa. Hän on yhä ihmeiden Jumala.

<sup>71</sup> Joosua, se oli totisesti paradoksi, kun tuo aurinko pysyi paikallaan. Puhuin erälle tiedemiehelle koulussa kerran, ja hän oli Raamatun opettaja. Kysyin häneltä tätä. Minä sanoin: “Ajattelin sinun sanoneen, että maa pyörii ympäri, ja, että aurinko pysyy paikallaan?” Minä sanoin: “Mutta mitä sanoo Raamattu, jonka sinä juuri kerroit meille olevan totuuden? Joosua sanoi: ‘Aurinko, seiso paikallasi.’” No niin, hän ei osannut vastata siihen.

<sup>72</sup> Mutta aurinko pysyi paikallaan. Se ei liikkunut, näettehän. Itse asiassa se oli maa, joka pysähtyi. Ja nyt te sanotte...

Hän sanoi: “Maa pysähtyi.”

<sup>73</sup> Minä sanoin: “Sinä sanoit, että ‘jos maa pysähtyisi, kadottaisi se painovoimansa, ja jokainen putoaisi pois siitä.’ Mitä sinä nyt siihen sanot?”

<sup>74</sup> Se on paradoksi. Aamen. Jumala pysäytti koko maan liikkeen, aamen, koska eräs mies sanoi: “Aurinko, pysy paikallasi siellä, kunnes olen taistellut tämän taistelun loppuun.” Se on paradoksi. Aamen.

<sup>75</sup> Se oli paradoksi, kun kaikki Israelin sotajoukot olivat ajetut nurkkaan ja olivat peloissaan jostakin suuresta esihistoriallisen kaltaisesta jättiläisestä, joka seisoi siellä nimeltä Goljat. Ja siellä olivat Israelin hyvin harjoitetut sotajoukot, ja Saul, päättään ja olkapäitään muun armeijansa yläpuolella, vavisten saappaissaan. Kukaan ei kyennyt vastaamaan tuon miehen haasteeseen tuona päivänä.

<sup>76</sup> Mutta sinne tuli eräs pieni punakan näköinen, kumaraharteinen nuorukainen, painaen noin yhdeksänkymmentä paunaa [41 kg], pieni lampaannahan palanen ympärilleen kiedottuna sillä tavalla, ja hän sanoi: “Häpeä tälle elävän Jumalan sotajoukolle; seisotteko te täällä ja annatte tuon ympärileikkaamattoman filistealaisen uhmata elävän Jumalan sotajoukkoja.”

<sup>77</sup> Kun siitä kerrottiin Saulille, Saul sanoi: “Sinä et ole mitään muuta kuin nuorukainen, ja hän on ollut sotilas nuoruudestaan. Sinä olet lapsi, ja katso mitä hän on. Ethän sinä voisi mennä häntä vastaan.”

<sup>78</sup> Mutta mitä hän otti? Hän ei koskaan ottanut mitään keihästä, eikä hän ottanut miekkaa, vaan hän otti lingon. Ja ainoa paikka, mihin hän voisi osua tuota jättiläistä, oli keskellä otsaa, missä hänen asepuvussaan oli aukko silmiä varten. Ja tuo kivi, pitkältä etäisyydeltä... Hänellä oli kädessään neljäntoista jalan pituinen keihäs, johon hän olisi voinut poimia pienen Daavidin ja tehdä hänelle mitä tahansa, ripustaa hänet puuhun, niin kuin hän uhkasi tehdä, ja antaa lintujen syödä hänen lihansa.

<sup>79</sup> Mutta mitä tapahtui? Tapahtui paradoksi, kun Jumala otti tuon punakan pienen miehen, jossa ei ollut paljoakaan näkemistä, joka ei ollut edes harjoitettu sotilas, vaan vain nuorukainen, jolla oli usko Häneen, ja hän pani koko maan häpeämään. Jumala teki sen paradoksilla.

tietäessään tämän. Minä olen nyt tullut jatkamaan siitä, mihin te kaikki olette sen tuoneet’.”

<sup>119</sup> “Se oli paradoksi, kun Hän tuomitsi jokaisen heistä ja sanoi heille, että he olivat perkeleestä, ja meni alas Galilean järven rantaan, ja valitsi tietämättömiä kalastajia, jotka eivät edes tienneet kuinka kirjoittaa nimeään, ja antoi heille avaimet Taivaan Valtakuntaan, sen sijaan, että olisi antanut ne Kaifakselle, ylipapille. Kuinka voi mies, uskonnollinen, joka on yrittänyt, niin kuin he ajattelivat perinteissään ja asioissaan, pitää yllä Jumalan asioita. Ja tässä Hän tulee ja valitsee toisen ryhmän sieltä alhaalta virralta. Kun mies on harjoitettu ja koulutettu ja käynyt seminaarien, koulujen ja kaiken muun lävitse, ja sitten Hän tulee ja kääntyy pois ja jättää sen huomioonottamatta, ja ottaa tietämättömiä kalastajia ja antaa heille avaimet Valtakuntaan. Aamen.

<sup>120</sup> Mikä saa aikaan paradoksin on, kun joku uskoo Jumalaa ja ottaa Häntä Hänen Sanastaan. Jumalan Sana puhui maailman olemassaoloon. Se on sama asia, joka teidän täytyy uskoa tänä iltana, se on, Jumalan luvattu Sana.

<sup>121</sup> Katsokaa tuota naisraukkaa seisomassa siellä kaivolla. Hän sanoi: “Me tiedämme, että kun Messias tulee, Hän tulee kertomaan meille nämä asiat.” Hän oli kertonut hänelle, mikä hänen vaikeutensa oli. Nainen sanoi: “Herra, minä tajuan, että Sinä olet profeetta. Me tiedämme, että kun Messias tulee, Hän tulee kertomaan meille nuo asiat.” Tarkatkaa.

<sup>122</sup> Jumala puhumassa portolle. Kunnia Jumalalle! Jumala puhumassa prostituoidulle, aamen, ja pyytää palvelusta: “Tuo Minulle juotavaa.” Ajatelkaa sitä. Puhukaapa paradoksista!

<sup>123</sup> Ja mikä paradoksi se onkaan, että Iankaikkisen Elämän siemen, ennalta määrätty ennen maailman perustamista, voi löytyä jostakin sen kaltaisesta kuin se; lihan halun mukaan, kuinka tuo pieni naisparka oli luultavasti ajettu kadulle, mutta syvällä sydämessään hänet oli ennalta määrätty Iankaikkiseen Elämään.

<sup>124</sup> Kun Karitsa oli teurastettu ennen maailman perustamista, meidän nimemme oli pantu tuohon Kirjaan. Jeesus sanoi: “Ei kukaan voi tulla Minun tyköni, ellei Minun Isäni häntä vedä, ja kaikki, jotka Isä on antanut Minulle, tulevat.” Vain levittääkää Valoa!



<sup>116</sup> Se oli paradoksi, kuinka Jumala voi tulla ihmiseksi, kuollakseen. Jumala, Elämä, Iankaikkinen Elämä, voi tulla Jumalan luonnolliseksi elämäksi kuolemaan, pelastamaan ihmisen, tuomaan hänet takaisin Iankaikkiseen Elämään. Se oli paradoksi, kuinka suuri Jumala, joka täytti kaiken avaruuden ja kaiken Iankaikkisuuden, voi tulla alas ja olla ihminen, voidakseen kuolla, pelastaakseen oman luomakuntansa. Kuinka Jumala tuli yhdeksi omista luomuksistaan, pelastaakseen, koska Hän loi oman ruumiinsa. Jehova, Isä, asui täytydessään, Pojassansa Jeesuksessa Kristuksessa. Jeesus oli Jumalan ruumis. Jumala oli edustettuna Jeesuksen Kristuksen lihan majassa, ja kuinka tuo Yksi, joka täytti kaiken avaruuden ja kaiken Iankaikkisuuden, tuli Mieheksi. Aamen. Näettekö mitä tarkoitan? Se kuinka Jumala voi tehdä sen, kuollakseen, oi, se oli paradoksi itsessään, kuinka Hän voi tehdä itsensä sillä tavalla voidakseen kärsiä kuoleman koko ihmiskunnan puolesta.

<sup>117</sup> Mutta oi, mikä paradoksi, kun Mies oli ristiinnaulittu, tapettu, suuri kuusi tai kahdeksan tuumaa leveä roomalainen keihäs oli työnnetty Hänen sydämensä lävitse, ja Veri ja vesi pursuivat ulos. Ja he ottivat Hänet pois ristiltä, kuolleena, kietoivat Hänet liinavaatteeseen ja asettivat Hänet hautaan. Hän oli niin kuollut, että tuo roomalainen vartija sanoi Hänen olevan kuolleen, jokainen siellä sanoi Hänen olevan kuollut, kuu sanoi, että Hän oli kuollut, tähdet sanoivat, että Hän oli kuollut, aurinko sanoi, että Hän oli kuollut, maalla oli hermoravistelu, ja se sanoi, että Hän oli kuollut. Ja kolmantena päivänä Hän saattoi nousta ylös elääkseen jälleen, kuolemattomana, ylös kuolleista. Se on paradoksi. Aamen. Hän sanoi: "Minulla on valta antaa Elämäni; Minulla on valta ottaa se jälleen." Hänen ylösnousemuksensa oli aito Jumalan paradoksi.

<sup>118</sup> Se oli Jumalan paradoksi, kun Jeesus valitsi kalastajat, koulutettujen pappien sijasta, kuljettamaan sanomaansa. Näytti siltä kuin Hänen olisi pitänyt tulla noiden suurten fariseusten ja saddukeusten tykö ja sanoa: "Veljet, te olette miehiä, jotka kautta aikakausien olette pitäneet tämän kirkkokunnan puhtaana. Minä tulin ottaakseni teidät nyt. Teidän isänne tulevat olemaan teistä ylpeitä, voidessaan katsoa alas Taivaan valtakunnasta", tai missä he olivatkin. Epäilen sitä. (Jeesus sanoi: "Te olette isästäne, perkeleestä.") "Ja katsoessaan alas he voivat sanoa: 'Me olemme niin onnellisia.' He olisivat niin onnellisia

<sup>80</sup> Aamen! Hän on yhä paradoksin Jumala tänä iltana, aivan samoin kuin Hän oli silloin.

<sup>81</sup> Hän pani koko tuon sotajoukon sekasortoon. He näkivät sen ja alkoivat juosta pakoon, koska he olivat nähneet, että tuossa pienessä miehessä oli usko Jumalaan, joka voi muuttaa koko luonnon, tehdä mitä tahansa Hän halusi tehdä, kun mies vain uskoisi Hänen Sanansa. Varmasti. Minä uskon, että se oli paradoksi.

<sup>82</sup> Mooses, suuri sotilashenkilö, joka yritti vapauttaa Israelin, eikä voinut tehdä sitä. Hän halusi hävittää egyptiläiset. Hän tappoi yhden miehen ja joutui sen vuoksi vaikeuksiin, koska hän teki sen omasta tahdostaan. Mutta sitten hän otti kepin, vanhan kuivan kepin erämaasta ja tappoi koko armeijan. Aamen. Jos se ei ole paradoksi, niin en tiedä miksi. Kun hän ojensi tuon kepin meren ylitse ja kutsui meren sulkeutumaan; ja hän hukutti Egyptin, koko kansakunnan, yhdellä kertaa, kädessään olevalla kepillä. Aamen.

<sup>83</sup> Se oli paradoksi, kuinka hän johti Israelia erämaan halki neljäkymmentä vuotta. Ja kuinka heillä sieltä tullessaan ei ollut yhtään heikkoa henkilöä joukossaan. Se on paradoksi. Kyllä vain. Mikä suuri mies hän olikaan, ja mitä Jumala tekikään hänen puolestaan, koska hän uskoi Jumalaa! Se oli paradoksi, kyllä.

<sup>84</sup> Se oli paradoksi, kun Jumala valitsi yhden pienen miehen, nimeltä Miika, ennen neljäsataa hyvin koulutettua israelilaista profeettaa, koska tämä mies halusi pysyä Jumalan Sanan kanssa, kun kaikki olivat häntä vastaan.

<sup>85</sup> Kun nuo neljäsataa sanoivat: "Menkää!" He sanoivat Ahabille ja Joosafatille: "Menkää, Herra on kanssanne. Me saimme juuri ilmestyksen. Herra on kanssanne. Menkää ja työntäkää heidät suoraan ulos maastamme, koska se on meidän maamme. Jumala antoi sen meille. Joosua jakoi maan, ja tämä kuuluu meille. Ja siellä, filistealaiset syövät viljan meidän pelloiltamme. Eihän se ole kuin järjen mukaista, meidän ilmestysemme on oikein."

<sup>86</sup> Kuinka Jumala sitten valitsi erään Miikan kaltaisen miehen, joka ei voinut päästä edes tuohon saarnaajayhdistykseen, mutta hän tuli sinne Herran Sanan kanssa. Ja hän sanoi: "Menkää, mutta minä näin Israelin hajallaan kuin lampaat ilman paimenta." Se oli paradoksi, kuinka Jumala asetti pienen huomaamattoman miehen sinne keskelle tuota

suurta neljänsadan profeetan ryhmää, jotka olivat israelilaisia profeettoja, juutalaisia profeettoja, jotka seisoivat siellä ja profetoivat valheellisesti. Kuinka Miika tiesi olevansa oikeassa? Koska hän oli oikeassa Sanan mukaan. Elia oli sanonut tuon saman asian tapahtuvan; ja kuinka hän voisi siunata sitä, minkä Jumala oli kironnut? Se oli paradoksi, mutta Jumala pani sen toteutumaan? Varmasti se oli paradoksi.

<sup>87</sup> Se oli paradoksi; kun eräs pienen pieni, akkamaisen näköinen poika, seitsemän palmikkoa päässään, ja ehkä siinä oli silkkirusetti, en tiedä, ikään kuin jollakin mammanpojalla. Hänen nimensä oli Simson. Ja, kun noin kaksi ja puolisataa kiloinen leijona tuli ärjyen häntä vastaan, hän käsineen repi tuon leijonan halki. Aamen. Mutta tarkatkaa mitä tapahtui? Herran Henki tuli hänen ylleen, ensin.

<sup>88</sup> Se juuri aiheuttaa paradoksin. Se se on. Paradoksin niin, että se sytyttäisi tämän areenan tuleen tänä iltana, Jumalan kirkkaudesta. Jos Herran rakkauden voitaisiin sallia tulla ihmisten ylle, silloin he tulisivat rukoilemaan. Paradoksi, todellakin.

<sup>89</sup> Kun Simson tappoi tuon leijonan paljain käsin, repien sen halki; hän oli pienen pieni mammanpojan sortinen poika, seitsemän pientä palmikkoa riippumassa niskassaan.

<sup>90</sup> Se oli paradoksi, kun hän otti muulin leukaluun ja löi sisään tuhannen filistealaisen päät. Kun nuo vaskiset kypärät ja suuret asepuvut painoivat luultavasti satoja paunoja, tai lähelle sitä ja heillä oli suuret kilvet ja niin edelleen, keihäät, hyvin koulutetut miehet ja noin puolentoista tuuman paksuiset vaskikypärät, joista vain heidän kasvonsa näkyivät. Ja Simson seiso siellä tämän muulin leukaluun kansaa, joka oli ehkä maannut siellä erämaassa neljä- viisikymmentä vuotta ja oli niin kuiva, että yksi isku sen kaltaista metallia vasten olisi hajottanut sen tuhansiksi siruiksi. Mutta hän seiso siellä siinä kaikki, hänelle oli annettu tehtäväksi taistella ja vapauttaa maa. Hänet oli kasvatettu ja hän oli syntynyt tuhoamaan tuon kansakunnan. Halleluja!

<sup>91</sup> Jos seurakunta vain voisi käsittää, mitä varten te olette täällä! Jos helluntaiseurakunta vain voisi käsittää, mitä varten te olette täällä? Mitä te edustatte? Miksi te tulitte ulos näistä asioista ollaksenne, mitä te olette?

paradoksi, aamen, osoittaen, että Hän oli Sana. "Katso israelilainen, jossa ei ole mitään vilppiä."

Hän sanoi: "Milloin tunsit minut, Rabbi?"

<sup>112</sup> Hän sanoi: "Ennen kuin Filippus kutsui sinua, kun olit puun alla, Minä näin sinut." Paradoksi. Aamen.

<sup>113</sup> Se oli paradoksi, kun eräs pieni liikemies Jerikon kaupungista, Herran Jeesuksen arvostelija, kiipesi vuorivaahterapiuhun, ollakseen piilossa ja nähdäkseen Hänen kulkevan ohitse. Ja, kun Jeesus Nasaretilainen tuli kävellen alas katua, Hän pysähtyi suoraan sen puun alle, missä hän kohotti katseensa ylös ja kutsui häntä nimeltä: "Sakkeus, tule alas. Minä menen kotiin kanssasi lounaalle." Paradoksi! Hän ei koskaan ollut nähnyt tuota miestä, kaikkina elämänsä päivinä. Hänen silmänsä eivät olleet koskaan osuneet häneen.

<sup>114</sup> Se oli paradoksi, kun siellä oli ehkä useita satoja ihmisiä, kyllä, ehkä tuhatviisisataa tai kaksituhatta ihmistä tulossa ulos Jerikon kaupungista, tehden pilaa Hänestä ja nauraen Häntä, kun Hän lähti kaupungista tuona iltapäivänä, tai mieluumminkin tuona aamuna; kun Hän oli menossa ulos kaupungista, kun ihmiset heittelivät Häntä ylikypsillä hedelmillä. Ja voin kuulla jonkun papin sanovan: "Hei, he kertovat minulle Sinun nostaneen ylös kuolleen. Hei, Sinä profeetta, Sinä, joka kutsut itseäsi profeetaksi! Meillä on täällä koko hautausmaa täynnä niitä, oikeudenmukaisia miehiä, hyviä miehiä, pappeja kuten minäkin; mene ja herätä heidät kuolleista. Anna meidän nähdä Sinun herättävän kuollut." Hän ei edes kuullut sanakaan siitä, mitä he sanoivat, yhden huutaessa yhtä ja toisen toista.

<sup>115</sup> Mutta siellä muurin vierellä, noin kahdensadan kolmenkymmenen jaardin päässä, eräs köyhä vanha kerjäläinen väristen kylmästä, sanoi: "Oi Jeesus, Sinä Daavidin Poika, armahda minua," ja se pysäytti Hänet niille jalansijoilleen. Halleluja! Se ei ollut kaukanakaan siitä paikasta missä Joosua eräänä päivänä pysäytti auringon, noin kymmenen mailin päässä. Mutta tämän köyhän kerjäläisen usko pysäytti Jumalan Pojan niille jalansijoilleen, se oli samankaltainen usko, joka Joosualla oli. Aamen. Koska hän tiesi, että jos Hän oli Daavidin Poika, silloin Hän oli julkituotu Messias, ja voisi antaa hänelle takaisin hänen näkönsä. Paradoksi! Oi! Varmasti se oli paradoksi. Kyllä.

<sup>105</sup> Jeesus, se oli paradoksi, kun Hän ruokki viisituhatta ihmistä viidellä leivällä ja sitten jälkeinpäin, he keräsivät koreittain, useita korillisia tähteitä.

<sup>106</sup> Se oli paradoksi, kun Mies, jolla oli jalat aivan kuin teillä ja minulla, tämän Michigan järven kaltaisella järvellä, kun oli myrsky ja vaahtopäät luultavasti olivat...

<sup>107</sup> Jos te koskaan olette olleet siellä ja nähneet kuinka nuo myrskyt tulevat alas, Galilea järven ylitse, niin tapahtuu yhä, näyttää aivan kuin se tyhjentäisi sen pohjaa myöten kuivaksi. Kun se tulee sieltä alas, nuo tuulet ovat hirvittäviä, kun ne alkavat pyyhkäistä yli, ja nuo vaahtopäät heiluttivat tuota venettä, kunnes kaikki toivo oli mennyt. Ja siellä järvellä, sanoisin, että he olivat soutaneet noin kello neljästä alkaen iltapäivällä, aina viimeiseen vartioon asti, noin kello kolmeen tai neljään aamulla. Kuinka kaukana he olivatkaan soutamassa yli järven! Ja he olivat jättäneet Hänet toiselle puolelle. Aamen.

<sup>108</sup> Ja neljännellä vartiolla, tässä Hän tuli, kävellen aalloilla. Se oli paradoksi. Kuinka Hän voi tehdä itsensä tarpeeksi keveäksi? Kuinka Hän voi astua noiden aaltojen päälle ja astua aallolta toiselle? Noilla suurilla aalloilla, yhden yli ja toisen ali, ilman tippaakaan vettä Hänen päällään. Hän tuli, kävellen aalloilla! Selittäkää se minulle, te ette voi tehdä sitä. Mitä se oli? Se oli paradoksi, ehdottomasti.

<sup>109</sup> Se oli paradoksi, kun Simon, jota Hän ei koskaan elämässään ollut nähnyt, käveli Jeesuksen Kristuksen läsnäoloon, koska hänen veljensä Andreas oli kertonut hänelle, että Hän oli Messias. Ja, kun Jeesus katsoi tuota miestä kasvoin, nähdessään hänet ensimmäistä kertaa ja sanoi: "Sinun nimesi on Simon, sinä olet Joonan poika", se oli paradoksi. Jos se ei ollut, niin sanokaa minulle, kuinka Hän sen teki. Se oli paradoksi.

<sup>110</sup> Miksi? Koska Hän on Sana. Ja Raamattu sanoo: "Jumalan Sana on terävämpi kuin kaksiteräinen miekka ja on sydämen ajatusten ja aikomusten erottaja." Se todisti, että Hän oli Sana, aamen, sama eilen, tänään ja ikuisesti."

<sup>111</sup> Se oli paradoksi, kun Filippus kiersi tuon kukkulan ja löysi Natanaelin ja toi hänet takaisin tullessaan Jeesuksen Läsnäoloon, ja kun Jeesus kertoi hänelle, missä hän oli ollut edellisenä päivänä. Se oli

<sup>92</sup> Hän tiesi mitä varten hän oli syntynyt. Hän tiesi missä seisoi. Sillä, mitä hänellä oli kädessään, ei ollut mitään merkitystä. Hän seisoi siellä, kun nuo filistealaiset tulivat. Tarvittiin voimallinen isku, ja tuo pieni ruipelo seisoi siellä kivellä, ulottuakseen heidän päälleen. Heidän tullessaan, hän löi yhden yhteen suuntaan ja toisen toiseen. Ja siellä heitä makasi kuolleena tuhannen. Se oli paradoksi, kuinka tuo muulin leukaluu pysyi koossa. Se oli paradoksi, kuinka tuo pieni hauras luunpala voi lävistää nuo tuuman paksuiset vaskikypärät ja tappaa tuhat filistealaista. Ja seistessään siellä sen jälkeen, se oli yhä hänen kädessään, aivan yhtä hyvänä niin kuin se oli hänen poimiessaan sen ylös. Se oli paradoksi. Aamen ja aamen!

<sup>93</sup> Hän on yhä sama eilen, tänään ja ikuisesti. Hän on yhä sama Jumala, jokaiselle miehelle, joka on kutsuttu ottamaan Jumalan Sana. Jumala tulee seisomaan hänen rinnallaan, jos hän ei ole pelkuri. Simson olisi voinut juosta pakoon, mutta hän ei tehnyt sitä. Oikein.

<sup>94</sup> Se oli paradoksi, kun Jumala kutsui Johannes Kastajan, papin pojan, joka oli suuresta pappien koulusta, suuresta seminaarista. Miksi hän ei seurannut isäänsä? Miesten oli tapana seurata isiensä perinteitä. Sehän oli paradoksi, kun Jumala vei Johanneksen erämaahan, kertoakseen hänelle, mitä Messias tulisi olemaan, kuinka hän tuntisi Hänet. Sen sijaan, että olisi mennyt kouluun oppiakseen, mitä Messias tulisi olemaan; Jumala vei hänet erämaahan, kertoakseen hänelle, mitä Messias tulisi olemaan. Se oli melkoinen paradoksi noille ihmisille tuona päivänä. Kyllä.

<sup>95</sup> Kun neitseellinen syntymä tapahtui, se oli paradoksi; kuinka Jumala, voidakseen tehdä itsensä tunnetuksi ihmisille, tuli ihmiseksi. Kuinka tuo Jumala, suuri Henki... Jumala, minulle, oli ennen kuin oli edes valoa, ennen kuin oli meteoria, atomia, molekyyliä, kun ei ollut mitään, ja kaikki oli Jumala. Kyllä, niin suuri Hän on. Hän on Iankaikkisuudesta, kautta Iankaikkisuuden. Hän oli aina Jumala. Hän tulee aina olemaan Jumala. Ja kuinka tuo suurin kaikesta Elämästä tuli pienen pieneksi alkioksi naisen kohdussa, voidakseen ottaa yleen oman lakinsa, maksaakseen Lakinsa asettaman rangaistuksen, kuoleman; kuinka Jumala oli julkituotu lihassa, kuinka suuri Taivaan Jumala muutti luonteenpiirteensä, tullen Jumalasta ihmiseksi, neitseellisen syntymän kautta, sitä ei kukaan voi käsittää.

<sup>96</sup> Tiede ei tänä päivänä osaa kertoa teille, kuinka tuo neitseellinen syntyminen tapahtui, mutta se tapahtui, Jumala teki sen. Hän tuli. Kukaan ei kyennyt; jokainen oli sukupuolisesti syntynyt. Jokainen on toistensa kaltainen, kukaan ei voinut auttaa toista. Me olimme kaikki vaikeuksissa. Ja sitten Jumala itse tuli alas ja syntyi, ei juutalaisen, eikä pakanan verestä, vaan Hänen Verensä oli Jumala. Veri tulee miespuolisesta. Tässä tapauksessa se oli Jumala, Jumala Luoja, loi verisolun Marian kohdussa ja rakensi itselleen tabernaakkelin, tullen itse alas ja eläen siinä.

<sup>97</sup> “Jumala oli Kristuksessa, sovittaen maailman itsensä kanssa.” Tuo sana Kristus itsessään merkitsee “Voideltu”. Oi! Hän oli Jumala, Jumala täyteydessänsä asui Hänessä. Aamen. “Ja Hänessä asui Jumaluuden täyteys ruumiillisesti.” Se oli paradoksi. Ihmiset kompastuivat siihen noina päivinä, “Sinä ollen ihminen, teet itsesi Jumalaksi.” He yhä kompastuvat siihen. Mutta siitä huolimatta, se on yhä tuo sama paradoksi, joka jatkuu. Hän oli Jumala. Hän on yhä Jumala. Hän tulee aina olemaan Jumala. Kyllä. Hän on sama eilen, tänään ja iäti.

<sup>98</sup> Tuo neitseellinen syntyminen oli salaisuus ihmisille, he eivät ymmärtäneet sitä, aivan niin kuin uusi syntyminen on tänään. Uusi syntyminen on salaisuus ihmisille. He eivät voi ymmärtää sitä. He eivät tiedä, mitä te tarkoitatte. He ovat vähätelleet sitä, alentaneet sitä, sanoen, että kunhan vain uskotte jotakin. Perkeleet uskovat saman asian ja vapisevat. Kysymys ei ole siitä, mitä te uskotte; vaan mitä Jumala itse asiassa on tehnyt. Tämä uusi syntymä on syntyminen. Se oli uutta. Se oli paradoksi, kun Jumala toi uuden Elämän ihmiskunnalle. Hylätä se, merkitsee Iankaikkista eroa. Vastaaantotta se, merkitsee Iankaikkista Elämää.

<sup>99</sup> Te olette samalla perustalla kuin Adam ja Eeva olivat. Te voitte valita... Jos Jumala panisi teidät mille muulle perustukselle tahansa, olisi Hän epäoikeudenmukainen Adamille ja Eevalle. Jokaisen Adamin ja Eevan eteen on tänä iltana asetettu oikea ja väärä. Te voitte tehdä valintanne. Te voitte ottaa Jumalan Sanan, tai jättää Jumalan Sanan. Te voitte ottaa joko Jumalan Sanan, tai kirkkokunnalliset uskontunnustuksenne Siitä. Te voitte ottaa nykyaikaiset ajatuksenne siitä, mitä se on. Te voitte olla uudestisyntynyt ja täytetty Pyhällä Hengellä, tai te voitte olla kirkollinen, miten vain haluatte olla.

<sup>100</sup> “Minulle elää on Kristus.” Halleluja! Minä uskon, että tuo sama Jumala, joka lankesi Seurakuntansa ylle Helluntaipäivänä, Tulipatsaana, ja jakoi itsensä jakautuneina tulikieliniä kansansa keskuuteen, on täällä tänä iltana. Hän on tänään sama Jumala, joka Hän oli silloin, tuon saman Pyhän Hengellä. Tiedän, että se on paradoksi. Sitä ei voi selittää. Mielenliikutuksia, kirkumista, itkua ja niin edelleen ei voida selittää, mutta on paradoksi, kuinka Jumala tekee sen. Se on näkymätön Jumala asuen inhimillisessä sydämessä, tehden itsensä näkyväksi, vahvistamalla Sanansa, että “Hän on sama eilen, tänään ja ikuisesti”.

<sup>101</sup> Se oli paradoksi, kun erään kirvesmiehen poika, nimeltä Jeesus Nasaretilainen, otti viisi pientä keksiä ja kaksi kalaa ja ruokki viisituhatta ihmistä. Jos se ei ole sitä, niin haluaisin nähdä jonkun tekevän sen tänään. Haluan teidän selittävän minulle, minkä kaltaisen atomin Hän päästi irti. Mitä Hän teki? Ei vain tuolle kalalle, vaan kalalle, joka oli kasvanut, joka oli suomustettu, joka oli perattu, joka oli keitetty, tai mitä sille olikin tehty, ja leivälle, joka oli istutettu ja kasvanut maasta; ja kaikki se ohitettiin, ja Jumala otti keitetystä kalasta keitetyn kalan. Hän vain kasvatti sen ja mursi siitä ja kasvatti sen ja mursi siitä, ja Hän kasvatti sen kunnes oli ruokkinut viisi tuhatta. Aamen.

<sup>102</sup> Mitä tuo rutiininomainen siitä murtaminen, sen kasvattaminen, murtaminen ja kasvattaminen merkitsee? Se merkitsee, että Hän on sama eilen, tänään ja ikuisesti. Hän on sama Jumala, joka oli. Hän on yhä Elämän Leipä kenelle tahansa nälkäiselle ja janoavalle. Te ette voi ammentaa tyhjiin Hänen hyvyttään.

<sup>103</sup> He sanovat: “Me emme tarvitse mitään ihmeitä, emme tarvitse paradoksia.”

<sup>104</sup> Hän odottaa. Se on Hänen ohjelmansa. Sitä Hän on. Hän on sama eilen, tänään ja ikuisesti. Hän odottaa, että te kurottaudutte ja otatte osanne. Pelkäätekö tehdä sitä? Haluaisitteko te mieluummin mennä virralle, kalastaa kalan ja yrittää keittää tai paistaa sitä jonkinlaisessa sianrasvassa, tai jossakin, tai haluaisitteko mieluummin ottaa sen sillä tavalla, kuin miten Jumalalla on se? Vain kurottakaa ylös uskon kautta ja sanokaa: “Jeesus, sama eilen, tänään ja ikuisesti! Herra, minä uskon Sinuun. Aseta sisimpääni ruoka, voima, usko, jonka tarvitsen.” Tarkatkaa ja nähkää mitä tapahtuu. Tehkää se vilpittömällä sydämellä, ja Hän tulee tyydyttämään jokaisen nälkäisen. Hän tulee tekemään sen.